

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΗΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενόν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνη δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμνην 35 καὶ τρίμνην 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμνην 2
καὶ τρίμνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι, 9 Σεπτεμβρίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 41

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τί λέτε, κυρία; Εἶναι ἓνα ὦ-
ρατο κοττεράκι, στερεό, καλοτάξιδο.
Μπορεῖ νὰ κάνῃ πολὺ μακρύτερα τα-
ξίδια ἀπ' αὐτὸ πού ἔκαναν σήμερα.
Καὶ σὲ λίγο θὰ τὸ ἴδῃτε· γιατί, ὅπως
σᾶς τόλεγα, νά, ὁ ἀνεμος σηκώθηκε.
Κοιτάξτε, τὰ δέντρα κουνιοῦνται,
πρόσθεσε ρίχνοντας μιὰ ματιά ἀπὸ
τὸ παράθυρο πού ἔβλεπε στὸν κήπο.
Σὲ δυὸ ὥρες, τὸ πολὺ, ὁ κύριος Ρι-
χάρδος θὰ εἶναι ἐδῶ.

— Τὸ πιστεύεις στ' ἀ-
λήθεια, τὸ πιστεύεις, Πέ-
τρο; ρώτησε ἡ κυρία
Βάν-Κούρτ, ξελαφρωμέ-
νη ἀπ' τὴν ἀνησυχία της.

— Τὸ πιστεύω, κυρία,
στ' ἀλήθεια τὸ πιστεύω.
Τῇ στιγμῇ πού ὁ ἀνεμος
ἀρχίζει πάλι νὰ φυσᾷ —
κι' αὐτὸ συμβαίνει συχνὰ
μὲ τὸ ἡλιοδασίλεμμα — ὁ
κύριος Ριχάρδος θ' ἀνέ-
βῃ μὲ μεγάλη εὐκολία
τὸ ποτάμι.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔδω-
σε ὁ Πέτρος μεγάλη ἐλ-
πίδα κι' ἀνακούφιση στὶς
ἀνήσυχες γυναῖκες. Μιὰ
ὥρα ὅμως ἀργότερα πῆγε
στὴν κουζίνα κι' ἀνακoi-
νωσε στὴ Βιργινία τοὺς
φόβους του.

— Ὡραῖα εἴμαστε τώ-
ρα, τῆς εἶπε. Πρῶτα φο-
βόμουν μήπως δὲν ἔχουν
ἀνεμο γιὰ νὰ ῥθουν, καὶ
τώρα, μοῦ φαίνεται, θάχουν
περισσότερο ἀπ' ὅσο τοὺς
χρειάζεται. Δὲν πιστεύω
νὰ γελιέμαι, Βιργινία. Φο-
βάμαι πὼς θάχουμε θύελ-
λα δυνατό. Μὰ ὅ,τι κι' ἂν

τύχη, νὰ θυμᾶσαι πάντα πὼς πρέπει
νὰ μιλάμε καὶ νὰ φερόμαστε ὥσάν νὰ
εἴμαστε ὁλοτελᾶ ξένοιαστοὶ γιὰ λογα-
ριασμό τους, γιατί ἄλλοιῶς θὰ τὰ σα-
στίσῃ κι' ἡ κυρία Κίνοεϋ, καὶ τί θ'
ἀπογίνῃ μὲ τὴν κυρία Κούρτ πού
κλαίει κι' ἀναστενάζει καὶ χτυπιέται.

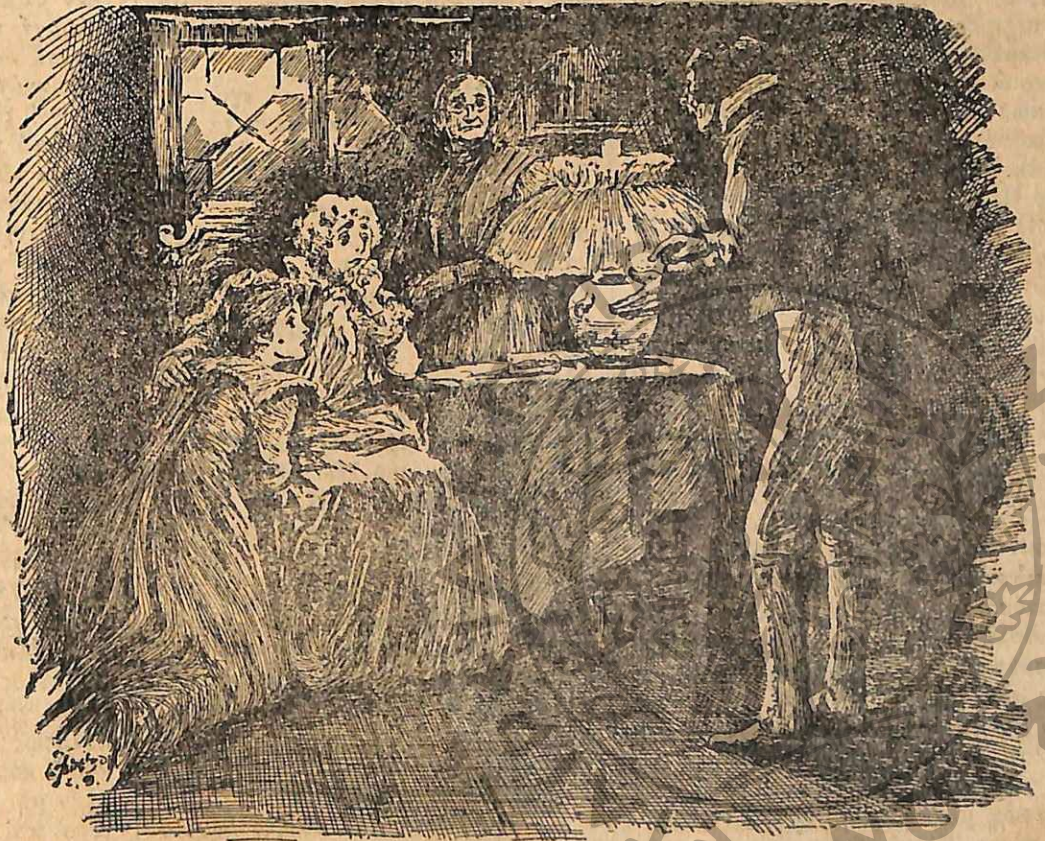
— Ἡ κακομοῖρα ἡ κυρία, εἶναι κι'
αὐτὴ ἀνήσυχη γιὰ τὸ γιῶτ της.

— Ἡ μὲς Μάργκαρετ εἶναι περισ-
σότερο ἡσυχῇ, συνέχισε ὁ Πέτρος.
Μὰ ἔχω τὴν ἰδέα πὼς τὸ κάνει γιὰ

νὰ μὴ φανῇ στὴ μητέρα της ὅτι κι'
αὐτὴ φοβάται. Ἄμα ἰδεῖ ὅμως τὴν
ὥρα νὰ περνᾷ, καὶ τὸν καιρὸ νὰ χα-
λάῃ καὶ νὰ μὴ γυρίσῃ πίσω ὁ κύριος
Ριχάρδος, δὲ θὰ μπορέσῃ κι' αὐτὴ νὰ
κρατήσῃ τὰ κλάμματά της.

— Δὲν σοῦ λέω, θὰ στενοχωρηθῶ
πολὺ ἂν πάθῃ κανένα κακὸ ὁ κύριος
Ριχάρδος, εἶπε ἡ Βιργινία. Μὰ πε-
ρισσότερη ἔννοια ἔχω γιὰ τὴ Μπέτ-
τυ. Γιὰ κείνη καὶ γιὰ τὸ 'Τζάκ. Τί
νὰ μοῦ ἀπόγιναν, τὰ πουλάκια μου. ἢ

— Ἐλπίζω πὼς θὰ βρισκωνται ἐ-
δῶ προτοῦ ξεσπάσει ἡ μπόρα γιὰ κα-
λά, εἶπε ὁ Πέτρος. Μὰ κοίταξε, Βιρ-
γινία. Κοίταξε τὰ σύννεφα πὼς μα-

Ἡ Μάργκαρετ γονάτισε κοντὰ στὴ μητέρα της... (Σελ. 482, στ. γ'.)

ζεύονται εκεί πάνω στο βουναλάκι. Νά δώση ο Θεός να μη βρίσκονται πια στη θάλασσα!

— Οι κυρίες θα φάνε εδώ; ρώτησε η Βιργινία ξαναγυρίζοντας στις καταρόλες της.

— Τό φαντάζομαι, εκτός αν φύγουν προτού ν' αρχίση ή βροχή. Μά φοβάμαι πως είναι κιόλας πολύ αργά για να ξεκινήσουν να πάνε σπίτι τους.

Πραγματικά ο ουρανός μαύριζε από τη μία στιγμή στην άλλη. Τα σύννεφα, βαρείαι και πελώρια, έχουν κλείσει όλο τον ορίζοντα. Κι' έμοιαζαν σαν να κυνηγιόνταν μεταξύ τους, ποιο θα προφτάση να σκεπάση το λίγο που έμεινε ακόμη γαλανό.

Εκείνη τη στιγμή η Νόρα, η καμαριέρα, ήρθε να ειδοποιήση πως η κυρία Βάν Κούρτ κι' η κόρη της θα έμεναν και για το φαγητό. Έλπιζαν πως μ' αυτόν τον τρόπο θα είχαν γρηγορώτερα νέα. Γιατί ο Ριχάρδος θα οδηγούσε πρώτα τα παιδιά στο Ντένιστον προτού να γυρίση στο σπίτι του.

— Οι καϊμένες οι κυρίες είναι σ' έλεεινή κατάσταση, είπε η καμαριέρα. Η κυρία Βάν-Κούρτ δεν κάνει τίποτ' άλλο παρά να κλαίη και να λέη: «Παιδί μου, δυστυχισμένο μου παιδί!». Η μίς Μάργκαρετ κάνει ό,τι μπορεί για να δώση κουράγιο στη μητέρα της, μα ο καθένας το βλέπει πως κι' αυτή δεν είναι λιγώτερο ανήσυχη, είναι ή καϊμένη χλωμή σαν πεθαμένη και με κόπο κρατάει τα δάκρυά της. Η κυρία Κίνσεϊ είναι κάπως πιο ήσυχη και συλλογιέται περισσότερο την Μπέττυ και τον Τζάκ. Οι κυρίες θέλουν να σάς δουν, κύρ-Πέτρο.

Ο Πέτρος πήγε στο σαλόνι με το σκοπό τ' αψι, τι νόμιζε πως θα μπορούσε να καθησυχάση κάπως την αγωνία τους.

— Αν είναι θύελλα; απάντησε όταν τον ρώτησε η κυρία Βάν Κούρτ. Έ, και βέβαια είναι θύελλα, ή μάλλον μπόρα, μια πολύ δυνατή μπόρα. Μά με τέτοια πράγματα δεν τ' αχάνει ο κύριος Ριχάρδος. Έχουν ιδεί πολλοί χειρότερα τ' αμάτια μου, όταν ήμουν ναυτικός, κι' είμαι βέβαιος ότι κι' αυτός θα έχει δει χειρότερα. Ώστόσο, κι' εγώ τώρα βρίσκουμαι μπροστά σας γερός, κι' εκείνος θα βρίσκεται εδώ απόψε ή αύριο. Ο γιός σας, κυρία, θα είδε τον καιρό που χαλούσε. Και θα πήγε κάπου να ποδίσση ώσπου να περάση ή μπόρα και τώρα θα κάθεται στο τραπέζι και θα τρώη μαζί με τη μίς Μπέττυ και τον κύριο Τζάκ. Όταν είναι κανείς

στη θάλασσα, ξέρετε, κυρία, βλέπει τη μπόρα που έρχεται από πολύ μακριά κι' έχει καιρό να κρυφτεί κάπου.

— Ο Πέτρος έχει δίκιο, κυρία, συμφώνησε κι' η κυρία Κίνσεϊ. Δίχως άλλο ο κύριος Ριχάρδος θα έτρεξε σε κάποιο λιμανάκι της παραλίας κι' αν δεν έρθη απόψε θα τον δούμε δίχως άλλο αύριο να φθάνη πρωί-πρωί.

— Έτσι είναι, είπε κι' ο Πέτρος. Τό ήσυχο ύφος του Πέτρου κι' η ψυχραιμία που μιλούσε έφεραν κάποιο θάρρος στην καρδιά της μητέρας και της κόρης. Οι τρεις γυναίκες κάθισαν στο τραπέζι με την ιδέα πως οι ταξιδιώτες βρίσκονταν βολεμένοι σε κάποιο περιποιημένο ξενοδοχείο όπου θα περνούσαν τη νύχτα τους. Δίχως άλλο απ' ώρα σ' ώρα θα έρχόταν κι' ένα τηλεγράφημα από μέρους τους για να τις καθησυχάση.

Μά οι ώρες περνούσαν και το τηλεγράφημα δεν έρχόταν. Ο καϊμένος ο Πέτρος γύρισε πίσω στην κουζίνα για να ξελαφρώση την καρδιά του στη μαγειρίσα.

— Η θύελλα αυτή θα είναι φοβερή στη θάλασσα, της έλεγε, κι' η βαρκούλα όπου βρίσκονταν δε θα μπορούσε ν' αντέξη σε τόσον άερα ούτε να περάση τον πορθμό. Σ' αυτό το μέρος θα είναι τώρα, γιατί αν είχαν μπει στο ποτάμι προτού να χαλάση ο καιρός, τούτη την ώρα θα βρίσκονταν κιόλας εδώ.

— Ο Θεός κι' όλοι οι άγιοι να τα προστατεύουν τα καϊμένα τα παιδιά μου! αναστέναξε η Βιργινία βγάζοντας από το φουρνο μια λαμαρίνα με ροδοψημένα μπισκότα. Όσο σκέπτομαι πως μπορεί να μ' ην τα ξαναϊδω ποτέ!.. Μά είναι αυτό μυαλό, να βρίσκονται άνθρωποι και να βγαίνουν μέσα σε μια καρυδότσουφλα, που κινδυνεύει να γυρίση ανάποδα μ' ένα φύσημα, και να μ' ην προτιμούν να μείνουν στα σίγουρα, στη στεριά, σ' ένα τόσο ωραίο σπίτι σαν κι' αυτό! Δεν σου λέω σαν είναι ανήσυχη να ταξιδεύει. Μά να π' ας να πνιγής στα καλά καθούμενα, αυτό πια είναι από τ' άγραφα!

Η γαλήνη που είχαν φέρει στην καρδιά της Μάργκαρετ και της μητέρας της τ' α καθησυχαστικά λόγια του Πέτρου, δεν κράτησε πολλή ώρα. Δεν μπορούσαν να μη σκέπτονται εκείνους που έλειπαν και μόλις άγγιζαν τ' α ωραία φαγητά που είχε ετοιμάσει η Βιργινία.

— Αν βρίσκονταν, σε ξενοδοχείο έπαναλάμβανε κάθε τόσο ή κυρία

Βάν-Κούρτ, τότε πως ο Ριχάρδος δε μ' ας έστειλε τηλεγράφημα αφού θα ξέρη την ανησυχία μας;

Η Μάργκαρετ έβρισκε ένα σωρό δικαιολογίες που ούτε κι' η ίδια δεν τις πίστευε. Μπορεί ο υπάλληλος να μ' ην τ' α έστειλε άμέσως, μπορεί το τηλεγράφημα να ήταν μακριά. Εύτυχώς ο Πέτρος έδωσε μια ικανοποιητική εξήγηση:

— Όταν είναι θύελλα, ο τηλεγράφος δεν λειτουργεί, τους είπε.

— Άλήθεια, εκανε η Μάργκαρετ, το είχα ξεχάσει!

Οι δυο γυναίκες πήραν πάλι κάποια έλπίδα, μα δεν άργησαν να τη χάσουν, γιατί καθώς σηκώνονταν από το τραπέζι μια έκτυφλωτική αστραπή φώτισε το σπίτι συνοδευόμενη από τρομαχτική βροντή κι' από μια βροχή σ' α χειμαρρο, δείχνοντας πως ή θύελλα ξανάρχιζε με νέα δύναμη. Η Μάργκαρετ είχε γονατίσει κοντά στη μητέρα της που την έσφιγγε τρυφερά επάνω της λέγοντας ανάμεσα στα δάκρυά της:

— Παιδί μου, δυστυχισμένο μου παιδί.

Η κυρία Κίνσεϊ ήταν πιο ήσυχη και γιατί είχε χαρακτηρη λιγώτερο έκδηλωτικό και δεν άφηνε τον έαυτό της να παραδίνεται τόσο εύκολα στη θλίψη του, κι' από το άλλο μέρος γιατί μ' όλο που αγαπούσε πολύ και την Μπέττυ και τον Τζάκ, δεν τ' α είχε ωστόσο παιδιά της. Η στοργή που ένοιωθε γι' αυτά δε μπορούσε να παραβληθ' η εκείνη που αισθανόταν ή κυρία Βάν-Κούρτ για το γιό της κι' η Μάργκαρετ για τον αδελφό της. Η αγωνία της δεν μπορούσε να είναι ή ίδια με την αγωνία της μάννας και της αδελφής.

Ώστόσο, ακριβώς επειδή βρισκόταν σε καλύτερη κατάσταση, μπορούσε να τις περιποιείται και να τις ανακουφίξη, να τις παρηγορή με λόγια γεμάτα έλπίδα και θάρρος, και καθώς ή βροχή εξακολουθούσε να πέφτη μ' όρμη, τους πρότεινε να μείνουν και να κοιμηθούν στο Ντένιστον.

Οι δυστυχισμένες γυναίκες δέχθηκαν την πρόκλησή της. Μά ήταν περασμένα μεσάνυχτα όταν αποφάσισαν ν' ανεβούν στο δωμάτιο που τους είχαν ετοιμάσει.

— Μπορείτε να κοιμηθ' η ήσυχες, τους είπε ο Πέτρος που τον φώναξαν για τελευταία φορά. Είμαι άπολύτως βέβαιος πως και τ' α παιδιά και ο κύριος Ριχάρδος και όλοι όσοι ήταν με τη «Φτερωτή» βρίσκονται γεροί και ασφαλισμένοι και κοιμούνται κιόλας στα κρεβάτια τους. Τό

Ο ΜΑΝΤΑΠΟΛΑΜΗΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Έσείς τώρα θα λέτε: «Πάει ο Μανταπολάμης, χάθηκε!..». Έ, λοιπόν όχι! Όποιος έχει θάρρος, ξεπανάδα και λίγη τύχη, δε χάνεται ποτέ. Έτσι και τώρα ο Μανταπολάμης. Έκαμε θάρρος και δε φοβήθηκε τους κροκόδειλους. Για καλή του τύχη, είχαν μαζευτεί και στοιβαχτεί τόσο πολλοί σ' εκείνο το μέρος του παραποτάμου, ώστε δε μπορούσε να κουνηθ' η έλεύθερα κανένας. Κι' ακόμα σχημάτιζαν σαν ένα γεφύρι από τη μιάν όχθη του παραποτάμου ως την άλλη. Όλ' αυτά, ο Μανταπολάμης, με την ξεπανάδα του, τ' α είδε, τ' α κατάλαβε στη στιγμή. Κι' είπε με το νου του: «Θ' α περάσω!».

Και παίρνει φόρα. Τρέχοντας σ' α σ' α, πατώντας από κεφάλι σε κεφάλι και από ράχη σε ράχη, περνά σ' ένα λεπτό το γεφύρι των κροκόδειλων, χωρίς να προφτάση κανένας απ' αυτούς να ξεμπλέξη απ' τους άλλους και να τον αρπάξη. Φτάνει έτσι στην άλλη όχθη, τρέχει ακόμα λίγο και στέκεται για ν' αναπνήσει.

— Πάει ο μεζές, μ' ας έφυγε! λένε τώρα οι κροκόδειλοι μεταξύ τους. Κι' ο ένας τ' α ρίχνει στον άλλον: «Έσ' α φταις! έσ' α έπροσε να τον αρπάξης την ώρα που με στρίμωνες και δε μ' αφινες να κουνηθ'...»

Άμ' οι έχθροί; Τι κάνουν οι κακοί Άραπάδες σ' αυτό το διάστημα; Τρέχουν κι' αυτοί. Φτάνουν κοντά στο ποτάμι. Βλέπουν το Μανταπολάμη που το περνά, πατώντας πάνω στους κροκόδειλους. Άλλ' αυτοί τους φοβούνται. Είναι πολλοί, κάποιον από δ' αυτούς θάρραξη κανένας κροκόδειλος. Μά κι' οι κροκόδειλοι έχουν πάρει τ' α μέτρα τους. Δεν είναι πια τόσο στοιβαγμένοι, έχουν αραιώσει. Ά, δεν την ξαναπαθαίνουν...

Οι Άραπάδες, άπελπισμένοι, ετοιμάζονται να γυρίσουν πίσω. Άλλά εκείνη τη στιγμή βλέπουν στο ποτάμι μια πiroγα. (Πιρόγες είναι οι βάρκες των Άραπάδων). Μπαίνουν μέσα και γρήγορα-γρήγορα λάνουν με το κουπί, για να φτάσουν στην αντικρουή όχθη.

— Ω, δυστυχία μου! λέει μέσα του ο Μανταπολάμης που τους βλέπει. Πάλι αυτοί! Δε γλύτωσα λοιπόν; Και τ' α βάνει στα πόδια.

Τρέχοντας, βοίσκεται μπροστά στο κατ' αστημα της Έταιρείας—το μόνο ευρωπαϊκό σπίτι που υπάρχει ανάμεσα στις άραπικές καλύβες του Λίμποπου. Δε χάνει καιρό και, χωρίς να γυρεύει πόρτα για να μπη, σκαρφάωνει στη σκεπή από το νεροσωλήνα που φτάνει ως κάτω.

Τον είδαν άραγε οι Άραπάδες που σκαρφάωνε; Δεν ξέρει κι' αυτός. Για καλό και για κακό όμως, θέλει να κουφ' η καλύτερα και χώνεται μέσα σε μια καμινάδα, που χ' ασκε κει-πάνω στη σκεπή. Η καμινάδα είναι πλατειά, ο Μανταπολάμης είναι αδύνατος και τον χωρεί. Άλλά δεν μπορεί ούτε να πατήση καλά, ούτε να σταθ' η μέσα στην καμινάδα.

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑΣ

Μ' ης πως είσαι ένα τίποτα, σ' που λαχταράς τ' α ωραία και τ' α μεγάλα. — Είσαι μια δύναμη που τείνει ν' αγκαλιάση το άπειρο.

Μ' ης βρίσκεις μικρό κι' ανάξιο το άτομό σου, συγκρίνοντάς το με το παντός τη μεγαλοσύνη. — Έχεις στιγμές κάποτε που κλείνεις μέσα σου ένα Θεό.

Μ' ης πως οι προσπάθειές σου είναι μάταιες, πως δε θα φτάσουν πουθενά, σ' που θέλεις νάχη ή ζωή σου ένα νόημα κι' ένα σκοπό. — «Τό μεγαλειό σου έγκειται στο ότι δεν καταλήγεις».

Μ' ης φοβάσαι πως θα πεθάνης μια μέρα. — Είναι ο φόβος σου αυτός, γι' αυτό δεν έζησες έντονα τη ζωή σου. Μά και πάλι δεν πρέπει να φοβάσαι το θάνατο. Γιατί ο θάνατός σου δε θ' αναι παρά ή έπιστροφή σου στη φύση—στη φύση που έμαθες να θαυμάζης και ν' αγαπάς. Δε θα χαθ' ης λοιπόν, μά ή σποδός σου, μέσ' απ' τη φύση, θα γίν' η χυμός, άνθος, καρπός. Θ' α γίν' η άεράκι που θα φυσά απ' τις ψηλές μαδιές βουνοκορφές προς τις ειρηνικές πεδιάδες. Θ' α γίν' η το τραγούδι των πουλιών, των δασών ή ψίθυρας, των κυμάτων ή φλοίσβος... Έτσι που ή υπαρχή σου θ' ανανεώνεται μέσα στο χρόνο αιώνια.

Γιατί, μαζί με το σπόρο της φθοράς, φέρνεις μέσα σου και το σπόρο της Άθανασίας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Και μιὰ στιγμή παραπατεί, κρεμιέται, αβρίνεται, και μπλούμ! πέφτει μέσα σ' ένα καζάνι γεμάτο νερό!

Γιατί, φυσικά, ή καμινάδα έβγαζε κάτω, στο τζάκι της κουζίνας. Κι' ή γριά μαγειρίζουσα, ή Άραπίνα, μόλις είχε στήσει το καζάνι, να ζεστάνη νερό και να πλύνη τα πιάτα της.

— Βοήθεια! κλέφτες! φωνάζει κατατρομαγμένη καθώς βλέπει το Μανταπολάμη να παίρνει το λουτρό του στο καζάνι της.

(*Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΤΟ ΕΝΙΑΥΣΙΟ ΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μπαρκάρησαν κι' οι τρεις απ' την παλιά, ξύλινη, θαλασσοφαγωμένη σκάλα κάτω από το κυματόβρεχο σπιτάκι της Μορφούλαινας, ο Καλούμπας, ο Νιόγαμπος κι' ο Μπαμπούκος. Το παλιό θαλασσοδαρμένο σπιτάκι το είχαν δώσει έναν καιρό για προίκα στη Μορφούλαινα, ύστερα είχε περάσει κληρονομιά στη θυγατέρα της και στο τέλος το είχε πάρει προικιο ή θυγατέρα της θυγατέρας της.

Μιά Κυριακή, κατά τα μέσα του Νοέμβρη, είχε γίνει ο γάμος. Όλη ή γειτονιά κι' οι άλλοι καλεσμένοι είχαν διασκεδάσει όλονυχτίς με τραγούδια και χορούς και με βιολιά και λαγούτα. Και μιὰ Δευτέρα, κατά τα τέλη του Δεκέμβρη, κάτω από το παλιό σπιτάκι, από τη σκάλα τη θαλασσοφαγωμένη από τα γρίφια και τις πέτρες τις τραχειές και παρμερισμένες, μπήκαν στη φελούκα ο Νιόγαμπος κι' ο Μπαμπούκος για γιά να πάνε να ψαρέψουν.

Ο Καλούμπας ήταν ο ξακουστός «ψαράς με τ'όνα χέρι» το άλλο του το είχε φάει ο δυνάμιτης — που έπιανε τους περίφημους ροφούς από πέντε ως δώδεκα οκάδες βάρους και τους έδενε σε βώδια από την πρύμη της βάρκας και τους έφερνε στο κύμα ζωντανούς, με το τεράσιο αγκίστρι στο στόμα, έτοιμος να τους σφάξη άμα μαζεύονταν δυο-τρεις αγοραστές. Ο Μπαμπούκος ήταν ένας γέρο θαλασσινός που σαράντα χρόνια δλάνερα είχε γυρίσει όλη τη Μαύρη και την Άσπρη θάλασσα, τη Μεσόγειο και τον Ωκεανό, κάνοντας το λουτρό στο καράβι. Έστερα είχε ζητήσει να πάρη σύνταξη, με «τά χαρτιά του δεν ήταν καλά», του είπαν. Τώρα πήγαινε για σύντροφο με μισό μερτικό με τις ψαρόδαρες και τις άλλες βάρκες που κουβαλούσαν επιβάτες κι' έμπορεύματα από το ένα νησί στο άλλο. Ο Νιόγαμπος είχε στεφανωθεί τώρα και πέντε βδομάδες την έγγονη της γριάς Μορφούλαινας κι' ο γάμος δεν είχε σαραντίσει ακόμη.

Δυό ώρες ο Καλούμπας και ο Νιόγαμπος περίμεναν το Μπαμπούκο για να λύσουν τη μπαρούμπα και να ξεκινήσουν. Δυό ώρες ο Μπαμπούκος έτρεχε από βράχο σε βράχο, από μονοπάτι σε γκρεμό, κυνηγώντας το γιό του, τον Πάπο.

Οι δυό άλλοι γιοί του γέρο-Μπαμπούκου έλειπαν. Ο ένας ταξίδευε με τα καράβια, ο άλλος έκανε τη θητεία του στα ναυτικά. Από τις κόρες του, ή μιὰ είχε παντρευτεί στα ξένα κι' ή άλλη δούλευε σε ξένο σπίτι. Μονάχο αποκομμι για τα γεράματά του ο γέρο θαλασσινός δεν είχε παρά το γιό του τον Παναγιώτη, ένα αγόρι δώδεκα χρονών, που τον είχε παρονοματίσει χαϊδευτικά «Πάπο» της ή μακκρίτισσα ή Άργυρώ, ή γυναίκα τού Μπαμπούκου. Μά ο Πάπος του έφευγε. Πηδούσε από βράχο σε βράχο, από ακρογιαλιά σ' ακρογιαλιά. Άγαπούσε πολύ να τρέχει, να χαζεύη και να μνη ακούη τον πατέρα του. Όταν δεν υπερμπάντευε στους γιαλούς κυνηγώντας καδούρια στα θαλάμια ή μικρά χταποδάκια στα ρηγά σαν ήταν μπουνάτσα, έτρεχε στα «Κοτρώνια», άπάνω στο ψήλωμα, όπου ήταν χτισμένο σιμά στο εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου, ψηλά στο ξάνιντο, το σπιτάκι τους. Κυνηγούσε τις φωλιές. Δεν άφηνε κουκουδαγιόπουλο να μεγαλώση, για να μη λαλούν τη νύχτα στους βράχους. Άν έπερτε μικρός γλάρος στα χέρια, του έκοβε τα φτερά και ζητούσε να μάθη απ' αυτόν την τέχνη πώς να καταπίνη άμάσητα τα ζαχαρωτά, όσα κατόρθωνε να κλέβη από το Βασίλη τον καραμελά.

Η θαλασσινή αυτή έκδρομη έμελλε να κρατήσει σαρανταοχτώ ώρες ή το πολύ τρεις ήμέρες. Ο Μπαμπούκος δεν ήθελε νάφήση το γιό του να «ξεμπουρδαλιάξη» και γύρευε να τον πάρη μαζί του. Ο Πάπος αγαπούσε βέβαια τις βάρκες, άγαπούσε και τη θάλασσα, μά δεν έστεργε την πειθαρχία. Η βάρκα, εκείνη όπου πήγαινε μαζί με άλλους δυό ακόμη ο πατέρας του, του φαινόταν σά φυλακή. Κι' άμα μυρίστηκε πώς ο πατέρας του είχε σκοπό να τον πάρη μαζί του, φρόντισε να γίνη άφροντος. Ο γέρος τον κυνήγησε. Μιά ή

δυό φορές είδε τον «διακαμό» του, τον ίσσιο του, πίσω από τους βράχους. Ο Πάπος ήξερε πολλά ταλιμάκια και τα ποδάκια του τον άκουγαν. Δεν είχε ρευματισμούς αυτός! Πού να τον φτάση ο γέρο Μπαμπούκος!

Στο τέλος, λαχανιασμένος, ξεγλωσσιασμένος, γύρισε ο Μπαμπούκος άπρακτος κοντά στους συντρόφους του που άνυπομονούσαν τότε νάρθη.

— Μά έλα δά, του φώναξε ο Καλούμπας άμα τον είδε να έρχεται χωρίς το γιό του. Έλα, κι' άς κουρεύεται!

Καλύτερα, λείπει κι' ο μπελός του, είπε ο Νιόγαμπος.

Ο γέρο θαλασσινός έσκυψε, έλυσε τη μπαρούμπα και πήδησε στη βάρκα. Το ίδιο έκαναν κι' οι άλλοι δυό.

Μου έβγαλε την ψυχή άναποδα το διαλόπαιδο, είπε ο Μπαμπούκος, να τρέχω να τον κυνηγώ.

Ήταν στέλγηθεια πολύ θυμωμένος.

Άμα μπήκε στη βάρκα, ξεχάσε να κάνη το σταυρό του, μόνο είπε χωρίς να το σκεφτή:

— Καλό νιόξιμο, παιδιά.

Ο Καλούμπας γέλασε δυνατά. Ο Νιόγαμπος σώπασε, ή Νιόνυφη ή γυναίκα του που τους κοίταζε από το παράθυρο άκουσε το φριχτό άστείο του γέρου. Το μέτωπό της ζάρωσε και στεναγμός φούσκωσε το στήθος της.

— Άστοχιά στο λόγο του, ψιθύρισε.

Τής ήρθε τότε ή πράξηνη ιδέα να φωνάξη πίσω τον άντρα της, να τον κρατήσει, να μνη τον αφήση να φύγη. Μά της έλειπε το θάρρος και δεν τολμούσε να κάνη ένα τέτοιο πράμα. Ήξερε πώς εκείνος θα την κορόιδευε ίσως και πώς ποτέ δε θα υποχωρούσε στα παρακάλια της.

Κι' ή Νιόνυφη έκλαψε.

Στο ξεπροβόδιμα της βάρκας μπροστά, έκτος από τη Νιόνυφη δεν ήταν άλλος παρά ή θειά-Σειραϊνώ το Κουρτεσάκι. Έστερα από λίγο ο Πάπος, φαγκρίζοντας και γελώντας σαν άποκηράτικη μουσούνα, κοκκαλιάργη, κατάμαυρος κι' ήλιοψημένος, ήρθε κοντά στη σκάλα όταν ξεμάκραινε ή βάρκα ως πενήντα όργιές και κοίταζε τους ψαράδες που ρηναν τα κουπιά κι' έτοιμαζόνταν να νοίξουν πανιά κατά το πέλαος.

— Καλό κατευόδιο, πατέρα μου, είπε.

— Γιατί, παλιόπαιδο, δεν πήγες μαζί; τον ρώτησε ή Σειραϊνώ το Κουρτεσάκι.

— Για να ρωτάς εσύ, είπε μ' αθάλεια ο Πάπος.

— Και πού θα πάς το βράδυ να έρμικοιμηθής; Ο πατέρας σου θα πήρε μαζί του το κλειδί του σπιτιού σας.

— Έρχομαι στο σπίτι σου, που έχει τους τρεις τοίχους και τη μισή σκεπή, άπάντησε πονηρά ο μάγκας.

— Άν θέλγης, έλα, είπε ή φτωχή γριά.

Η θειά Σειραϊνώ κουβαλούσε στάμνες στα σπίτια από τις βρύσες και τα πηγάδια του χωριού. Ρουφούσε ταμπάκο, ήταν πονόψυχη για τον καθένα, και ήταν έρημη και μοναχή στον κόσμο.

Είχε χάρισει το φτωχικό καινούργιο σπιτάκι της σε μιὰ γειτονοπούλα που τη συμπάθησε χωρίς κι' αυτή να ξέρη γιατί. Με το σπιτάκι αυτό για προικιο παντρεύτηκε ή φτωχή γειτονοπούλα. Η Σειραϊνώ είχε ξεχειμωνιάσει δυό χρονιές στο μισοχαλασμένο σπιτάκι της Σκωρια νίνας της μακκρίτισσας. Το σπίτι είχε στάλγηθεια δυό πέτρινους τοίχους έναν ξυλότοιχο, μισή σκεπή, κι' ήταν άνοιχτο και δίχως χώρισμα: ο τέταρτος τοίχος είχε γκρεμιστεί τώρα και πολλόν καιρό.

Όπως έδειχναν τα πράματα, και φέτος ή θειά Σειραϊνώ έμελλε να ξεχειμωνιάση στο ίδιο ρημάδι. Άν ή κοπέλλα που είχε προικίσει δεν έδριοκε τύχη τόσο γρήγορα να παντρευτή, θα είχε ή γριά ένα καταφύγιο και θάμενε μαζί της στο ίδιο σπίτι. Μά θέλησε να κάνη το καλό σωστό, και μόλις έγιναν τα στεφανώματα, μάζεψε τα πράματά της κι' έφυγε.

Στο καλύδι με τους τρεις τοίχους πήγε τη νύχτα εκείνη να κοιμηθ ή Πάπος. Το άνοιγμα που άφηνε ο τέταρτος τοίχος φραζόταν κουτσά-

στραβά μ' ένα παλιό καραβόπανο που είχε χάρισει της θειάς-Σειραϊνώς άλλος πάλι γείτονας.

— Και βάσταξε ή ψυχή σου, μωρέ, να μνη πάς με τον πατέρα σου που σε ήθελε, είπε ή Σειραϊνώ άμα εκείνος ξαπλώθηκε τυλιγμένος σε μιὰ παλιά τριμμένη βελέντζα.

Άντι για άπάντηση ο Πάπος άρχισε να ροχαλίξη.

Το πρεγγάρι είχε «πιαστεί χειμωνιάτικο» και όλοι έλεγαν «δίπλα το πρεγγάρι, όρθιος ο κοραδοκύρης». Την πρώτη μέρα ήταν καλοσύνη και τη δεύτερη ως το δειλινό. Κατά το βράδυ ο καιρός χάλασε: σύννεφα μαύρα είχαν μαζεωθεί στο βοριά και στην άνατολή. Ο καιρός χειρότερεψε πολύ και κατά το πρωί άγρίεψε. Βροχή, άνεμος, φουρτούνα.

Καιρός για ψάρεμα δεν ήταν πιά. Η βάρκα δε φάνηκε να γυρίση.

Οι ναυτικοί, άνήσυχoi έλεγαν πώς ο άνεμος δε θάρηνε τους τρεις ψαράδες να πλησιάσουν την άπέναντι στεριά, μά ή θα βρισκόταν τρυπωμένοι πουθενά στο νησί ή θαψήφησαν τη θαλασσοταραχή και θα ριφονιδύνουσαν να γυρίσουν πίσω στο λιμάνι. Μπορεί να ήταν και στο πέλαος. Η βάρκα βέβαια θα πήγαινε ευλόαρη: σε λίγο θα έπρεπε να έρθουν. «Όπου νάναι θα φανούν».

Τη δεύτερη νύχτα ο Πάπος κάτιασε και πάλι ή κούρνιασε, καθώς οι κότες και τα περιστέρια, στο σπίτι με τους τρεις τοίχους και τη μισή σκεπή. Καθώς είχε άρχισει να βρέχει χιονόνερο και να βουίξη ο άνεμος, άνεμιζόταν το καραβόπανο που φαινόταν σά να πάσχιζε να φράξη το φοβερό άνοιγμα του τοίχου και της σκεπής, όπως τα κουρέλια πα-

σχίζουν να σκεπάσουν τη γύμνια του φτωχού. Και γινόταν βουή, κι' έτριζαν από το κύρο τα λίγα δόντια που έμεναν στο στόμα της θειάς Σειραϊνώς κι' ο Πάπος έτριζε τα δόντια του παρόμοια με τα δόντια της μουτσούνας κανενός άράπη την άποκηρά κι' έτριβε τα χέρια του και φώναζε:

— Κοίτα, θειά Σειραϊνώ... Δε σου φαίνεται σαν ν' άρμενίζουμε στο πέλαος μαζί με τον πατέρα μου με τη βάρκα του Καλούμπα; Όλο το ίδιο δεν είναι; Άκούς, θειά Σειραϊνώ, πώς βουίξει ο άέρας, βrrrr!... κrrrr!... μπrrrr!... θειά Σειραϊνώ!

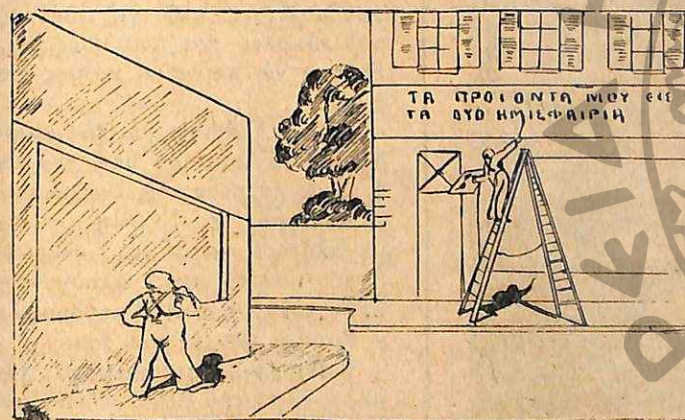
Την τρίτη νύχτα, δηλαδή ένα μερόνυχτο και έξ ώρες από το δειλινό της Δευτέρας, ο Πάπος δε φάνηκε πιά εκεί. Η θειά Σειραϊνώ τον περίμενε άργά ως τα μεσάνυχτα και ρωτούσε όλες τις γυναίκες της γειτονιάς αν τον είδαν. Μά άδικα. Ο Πάπος δεν ήρθε.

Έπάνω στην έρημική ακρογιαλιά, στη γλώσσα της γής που σχηματίζει το λιμάνι, ένα μίλι άντίκρου στο χωριό, νύχτωνε κιόλας κι' ένα πράγμα σάλευε εκεί, σιμά σε μιὰ σπηλιά, κάτω από έναν ψηλό άπόκηρμνο βράχο. Είχε έρθει εκεί κατά το ήλιοδασίλεμα. Με το σούρουπο, κάτω από το συννεφιασμένο ούρανο που σκέπαζε την ταραχμένη θάλασσα δε φαινόταν πιά αν ήταν παιδί ή άγρίμι το ζωντανό που κουνιόταν στο σκοτάδι.

Ο Πάπος είχε άρχισει να ντρέπεται, γιατί δεν είχε πάει μαζί με τον πατέρα του. Όλοι οι θαλασσινοί έλεγαν, τους άκουγε αυτός να λένε, πώς για να γίνη κανείς καλός ναυτικός, πρέπει να περάση πολλές φουρτούνες.

(Από τα «Παιδικά», έκλογή και διασκευή ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ)

ΟΙ ΡΕΚΛΑΜΕΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΑΝΤΙΖΗΛΩΝ

— Τι γράφει ο γείτονάς μου; Τα προϊόντα του και στα δυό ημισφαίρια;

Τώρα να του δείξω εγώ!... «Τα προϊόντα μου και στα τρία ημισφαίρια!» Όχι, παίζουμε!

Ανεκρινώθη από τον Μαγνήτην

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Όταν πέρασε από τους δρόμους του Τρεπόρ, με τον Γιάννη στο πλευρό του, όλος ο κόσμος ένοιωσε βαθιά συμπάθεια και οίκτο βλέποντάς τον.

Μπορεί να φάνηκε άλλοτε σκληρός και κακός, μά η αλήθεια ήταν πως ο Θεός τον είχε τιμωρήσει βαρεια.

Ο Μαθιός Μπρινιόν δεν ήταν τώρα πια παρά ο έσκιος του έαυτού του.

Όστόσο, όταν μπήκε στο σπίτι του, στην κατοικία αυτήν όπου επί τόσα χρόνια είχε κάνει τον άνεψιό του να περάσει μια τόσο σκληρή ζωή, το πρόσωπό του έλαμψε.

Δίχως να έχει πει τίποτε σε κανέναν, κατά βάθος φοβόταν μήπως ο Γιάννης είχε αναγκασθεί να πουλήσει κανένα έπιπλο για να τὰ βγάλει πέρα.

Μά όχι! όλα βρισκόταν εκεί, στη θέση τους: το παλιό ρολόι, το μεγάλο σκαλιστό έρμάρι, το βαρύ τετράγωνο τραπέζι. Και όλα περιποιημένα, γυαλισμένα, πεντακάθαρα.

Ο Γιάννης ήθελε να είναι όλο το σπίτι συγυρισμένο για την υποδοχή του νοικοκύρη του και είχε βαλθεί με τὰ όλα του.

Αυτό όμως ήταν ένα πράγμα που δεν τολπίζε ο Μαθιός Μπρινιόν.

Έπεσε σ' ένα σκαμνί κοντά στο τζάκι, τράβηξε τον Γιάννη κοντά του, και κοιτάζοντάς τον στα μάτια, ενώ χοντρά δάκρυα κυλούσαν στα γέρικα μάγουλά του:

— Ω, Γιαννάκη μου, τραύλισε. Με συγχώρησε λοιπόν για ε,τι σου έχω κάνει.

Ο Γιάννης τον κοίταξε χαμογελώντας, κι' ύστερα έπεσε στην άγκαλιά του και τον έσφιξε με όλη του τη δύναμη.

— Αλλά πάνε, πέρασαν, φώναξε. Όλα τὰ παλιά ξεχάστηκαν. Άς μὴν τὰ συλλογίζομαστε πιά.

Λίγη ώρα αργότερα, γελαστοί κι' οι δύο τους, βρισκόταν καθισμένοι στο τραπέζι ο ένας αντίκρυ στον άλλον και έτρωγαν με μεγάλη όρεξη μια ροδοψημένη όμελέττα με λαρδί, συζητώντας εύθυμα:

— Ω, αν ή Σούζη, ο κύριος Φουρβιέρ και ο γιατρός Ντερίβ βρισκόταν κι' αυτοί εκεί, ή εύ-

τυχία κι' ή χαρά του Γιάννη θά ήταν απόλυτες. Μά το κοριτσάκι άρ-
γοσε ακόμη να γίνη έντελώς καλά και έπρεπε να περιμένει και να έχη
υπομονή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Η έπιστροφή

Πέρασε ο Μάρτης κι' ύστερα ο
Απρίλης χωρίς να συμβή τίποτε το
έξαιρετικό στον Γιάννη. Ο καπετάν-
νιος και οι ναύτες της «Ωραίας του
Τρεπόρ» τον λάτρευαν και ο παπᾶ-
Μανώλης ήταν ένθουσιασμένος με τις
προόδους του στα γράμματα.

Τὰ νέα που έρχονταν από την Ι-
ταλία σ' αυτό το διάστημα ήταν έ-
ξαιρετα. Η Σούζη ήταν πιά έντελώς

καλά και δεν υπήρχε πιά κανένας
φόβος μήπως ξανακυλήσει.

Ο Γιάννης δεν μπορούσε πιά να
κρατήσει την άνυπομονήα του.

Στις 30 Απριλίου επίτελους έφθα-
σε ένα γράμμα στον μπάρμπα-Μαθιό
αναγγέλλοντας ότι οι τρεις έξόριστοι
θά ξαναγύριζαν για να εγκαταστα-
θούν πιά όριστικά στη βίλλα τους
κατά την πρώτη βδομάδα του Μαΐου.

Τούτη τη φορά ο Γιάννης βρισκό-
ταν στους ούρανούς, και ή ημέρα που
πέρασε ψαρεύοντας με την «Ωραία
του Τρεπόρ» του φάνηκε μια από
τις ωραιότερες της ζωής του.

Κατά τις έξη το βράδυ, όταν γύ-
ρισε στο σπίτι του μπάρμπα του, τρα-
γουδοῦσε σάν πουλάκι, και από τη
χαρά του πετούσε το σκούφο του
στον άέρα και πηδοῦσε για να τον
ξανατακώσει.

Λίγες ημέρες ακόμη κι' ή
εὐτυχία του θά ήταν απόλυτη.

Πραγματικά, ο καπετάν Μα-
θιός δεν ήταν πιά ο ίδιος άνθρω-
πος που ήταν άλλοτε. Άνάμεσα
σε θείο και σε άνεψιό βασίλευε
τώρα ή πιό θερμή αγάπη κι'
οικειότης. Άν τους ήξερε κα-
νένας άλλοτε και τους ξανάβλε-
πε τώρα, δεν θά μπορούσε να
τους αναγνωρίσει.

Για να εύκολύνη κάπως τον
Γιάννη, ο καπετάν Μαθιός είχε
πουλήσει το καΐκι του και είχε
πάρει κάμποσα χρηματάκια,
γιατί παρά τη μεγάλη κακο-
πάθεια που είχε περάσει το σκά-
φος και το κατάρωμα της
«Χελιδόνας», δεν είχε πάθει
καμμία άβαρία.

Ύστερα ο γερο ψαράς έψαξε
κι' αυτός να βρή καμμία δου-
λειά: έπλεκε δίχτυα, μπάλωνε
χαλασμένες τράτες, έρραβε πα-
νιά, έβγαίνει στο παζάρι και κα-
θόταν και πουλούσε ψάρια, έκα-
νε τέλος πάντων ένα σωρό μι-
κροδουλίτσες που γι' αυτόν ή-
ταν εύκολες και που τους βοη-
θοῦσαν να περνοῦν κάπως πιό
άνετα.

Και ο Γιάννης με τον καιρό
άρχισε ναγαπά τον θείο του και
ο θεός λάτρευε τον άνεψιό του.

Και για τον Γιάννη ήταν ή
μεγαλύτερη χαρά να γυρίζει το
βράδυ σπίτι του, άκούγοντας
στην τσέπη του να κουνουνίζη
ή άμοιδή των κέπων του.

Καθισμένος στο κατώφλι της
πόρτας, με την πίπα στο στόμα,
ο μπάρμπα-Μαθιός τον περιμέ-
νε χαμογελώντας, και ύστερα
έμπαιναν μαζί στο σπίτι πιασμέ-

νοι χέρι με χέρι. Όστόσο εκείνο
το βράδυ γυρίζοντας ο Γιάννης από-
ρησε μή βλέποντας το θείο του να
κάθεται και να καπνίζει στο κα-
τώφλι. Άνήσυχος τάχυνε το βήμα
του και όταν έφθασε μπροστά στην
πόρτα στάθηκε και τέντωσε ταῦτί
του.

Ήχος από συνομιλία έφθασε στ'
αυτιά του. Μ' ακόμη μεγαλύτερη ά-
πορία και με κάποια ταραχή ο Γιάν-
νης άνοιξε αποφασιστικά την πόρτα
και μπήκε μέσα στην κάμαρα, μά
τότε μια φωνή, μια φωνή χαράς και
έκπληξης βγήκε από τὰ χείλη του.

Στη μέση της κάμαρας
βρισκόταν το τραπέζι στρω-
μένο, και γύρω απ' αυτό το
τραπέζι, έκτος από το θείο
του, ο Γιάννης είδε καθι-
σμένους τον παπᾶ-Μανώλη,
τη Σούζη, το γιατρό Ντε-
ρίβ και τον πλοίαρχο Ντερίβ
που τον κοίταζαν γελώντας
και του άπλωναν τὰ χέρια.

Η έκπληξη, ή χαρά, ή
συγκίνηση τον κρατούσαν
καρφωμένο στη θέση του
και τότε είδε τη Σούζη να
σηκώνεται και να προχωρή
πρός το μέρος του. Μά μια
Σούζη άλλαγμένη, όχι πιά
το καχεκτικό και δύσμορφο
παιδί που είχε γνωρίσει άλ-
λοτε, μά ένα κοριτσάκι όρο
σερό σάν το τριαντάφυλλο
και ίσιο σάν το κυπαρίσσι,
που του άπλωνε τὰ χέρια
λέγοντας του με τη γλυκειά
και άρμονική φωνή της:

— Λοιπόν, Γιάννη; Δεν
έρχεται να με φιλήσεις;

Δέ χρειαζόταν κι' άλλο
για να συνέλθη ο μικρός.
Τήν άλλη στιγμή βρισκόταν
κιάλας στην άγκαλιά των ά-
γαπημένων του φίλων που
για κάμποσο καιρό είχε φο-
βηθεί πως δέ θά ξανάβλε-
πε πιά ποτέ.

Όταν πέρασε ή πρώτη συγκίνη-
ση και όλοι κάθισαν ήσυχοι κι' εύ-
χαριστημένοι γύρω από το τραπέζι,
τότε έμαθε ο Γιάννης πως ή Σούζη
είχε περάσει μια έξαιρετικά επίκιν-
δυνη έγχείρηση που ύστερα απ' αυ-
τήν νόμιζαν πως θά την έχαναν. Εύ-
τυχώς όμως οι φόβοι τους δεν πραγ-
ματοποιήθηκαν και το αποτέλεσμα
ήταν σωτήριο για την υγεία της μι-
κρής άρρωστης.

Ήταν λοιπόν γραφτό ύστερα από
τόσες θλίψεις και απογοητεύσεις να
γνωρίση ο Γιάννης και όλες τις χαρές.

Πραγματικά, τί περισσότερο μπο-

ρούσε να ζητήσει τούτη τη στιγμή;
Και καθώς έκανε αυτή την παρα-
τήρηση στη Σούζη:

— Τι μπορείς να ζητήσεις; Έκανε
το κοριτσάκι χαμογελώντας. Να άνα-
λάβη ο γιατρός το μέλλον σου, να
σε βοηθήσει να σπουδάσεις και να σε
κάνη να γίνης αξιωματικός όπως ο
άγαπημένος μου πατερούλης.

— Κι' αυτός είναι ο σκοπός μου,
Γιάννη, είπε ο γιατρός Ντερίβ, αν
το επιτρέπει ο θεός σου. Το ξέρεις
ότι τώρα και κάμποσα χρόνια έχω
ένα αγοράκι που θά είχε σήμερα
την ηλικία σου. Άν ο θεός σου δέ-

Μά ο μικρός μουσος δεν τον ά-
φησε να προχωρήσει. Και πηγαίνον-
τας κοντά του, του έπιασε το χέρι
και του είπε:

— Και ή δική σου εὐτυχία, μπάρ-
μπα-Μαθιέ;... αυτήν δεν τη σκέπτε-
σαι; Μ' αν σε άφήσω εγώ, τί θάπο-
γίνης όλομόναχος; Όχι, δεν μπορώ
να σ' εγκαταλείψω. Εύχαριστώ πολύ
τον καλό γιατρό γιά όσα ήθελε να
κάνη για μένα, αλλά το καθήκον
μου είναι να μείνω κοντά σου, μαζί
με σένα που τώρα δεν μπορείς να
ζήσης μοναχός.

— Και ποιος λέει πως θά ζήση
όλομόναχος; Έκανε ο κύριος
Φουρβιέρ. Ποτέ δεν έγινε
τέτοια συζήτηση. Ο γιατρός
Ντερίβ θά φροντίσει για σέ-
να, μά εγώ θά φροντίσω για
το θείο σου. Έχω ανάγκη
από έναν έπιστάτη γιά ένα
μεγάλο κτήμα που άγόρασα
τώρα στη Νίκαια. Θά έρθη
να καθήση μαζί μας, και
μαζί σου, γιατί θά έρχεται
συχνά να τον βλέπης όταν
έχεις διακοπές. Δέ θά εί-
σαστε χωρισμένοι παρά την
έποχή που θά κάνης τις
σπουδές σου, γιατί πρέπει
να γίνης άντρας, Γιάννη, έ-
νας άληθινός άντρας, και ή
φροντίδα αυτή είναι δική
μας, έτσι δεν είναι, καπετάν-
Μαθιέ;

Αντί για άλλη άπάντηση
ο γερο-ψαράς έσπρωξε το
παιδί στην άγκαλιά των φί-
λων του λέγοντας με σοβα-
ρή φωνή:

— Ναι, έχετε δίκιο. Πρέ-
πει να γίνη άντρας σωστός,
μά εγώ είμαι σίγουρος ότι
θά γίνη μια μέρα. Έ, μικρέ;
Αυτό το έδειξες κιάλας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Πραγματικά, ο καπετάν-
Μαθιός δεν βγήκε γελασμέ-
νος. Ο Γιάννης πραγματοποίησε όλα
όσα περίμεναν απ' αυτόν όταν ήταν
παιδί. Οι μέρες κύλησαν, οι χρόνοι
πέρασαν. Ο μικρός μεγάλωσε. Έ-
γινε αξιωματικός του ναυτικού, γεν-
ναίος, μορφωμένος και άξιος και πή-
ρε την άγαπημένη του Σούζη γυναί-
κα του. Είναι ευτυχισμένος και σκορ-
πίζει γύρω του την εὐτυχία, γιατί
δεν ξέχασε τη δυστυχία των παιδι-
κών του χρόνων. Η καρδιά του ά-
ναπτύχθηκε όπως και το μυαλό του,
και όταν συναντά στο δρόμο του
φτωχούς και δυστυχισμένους, νοιώθει
την μεγαλύτερη εύχαριστηση άνα-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ
ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Καλή όρεξη!

«Την άλλη στιγμή βρισκόταν κιάλα στην άγκαλιά των αγαπημένων του φίλων...» (Σελ. 487, στ. α').

κουφίζοντας τη φτώχεια τους και τη δυστυχία τους, γιατί πάντα θυμάται τί ήταν αυτός άλλοτε: ο Γιάννης ο Ειρηνικός, ο άνεψιός του μπάρμπα-Μαθιού, ο μικρός φτωχός μούτσος της «Χελιδόνας».

KIMON ALKIANIS

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ»

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

'Αγαπητοί μου,

Ο ΚΟΣΜΟΣ γέμισε μέντιουμ. Έκαμαν και σύλλογο ή επαγγελματικό σωματείο, για να προστατεύουν τα συμφέροντά τους, και δημιουργούν στις έφημερίδες ρεκλάμες όπως οι γιατροί κι' οι δικηγόροι: Θέλετε καλό μέντιουμ; Να πάτε στην κυρία δεινα, δόδε τάδε. Είπ' έφοδιασμένη και με δίπλωμα της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Ζητήστε την υπογραφή του προέδρου κ. Τανάγρα. Φυλαχθήτε από το ψευτο-μέντιουμ που άγυρτεύουν κι' άπατούν. Η κυρία δεινα κάνει περάματα άληθινά, επιστημονικά, έγγραμμένα. Πηγαίνετε μ' έμπιστοσύνη!

Αυτά διαβάζουμε καθεμέρα στις έφημερίδες. Αλλά πολλοί άκόμα δέν ξέρουν τί είναι, τί κάνουν, σε τί χρησιμεύουν αυτά τα μέντιουμ. Κι' άπορουν, και ρωτούν. Σε πολλά γράμματα από Διαπλάσπουλα είδα τέτοιες άπορίες κι' έρωτήσεις. Κι' είπα πως δέ ήθата άσκοπο—ίσως μάλιστα είναι και πολύ άναγκαίο—να δώσω μερικές εξηγήσεις.

Η λέξη μέντιουμ, από το λατινικό medius, σημαίνει εκείνον που είναι ή μπαίνει στη μέση. Δηλαδή το μεσάζοντα, το μεσίτη. Οι πρώτοι «πνευματιστές», που πίστευαν στην ύπαρξη πνευμάτων, όνόμασαν μέντιουμ τα άτομα εκείνα που είχαν την ιδιότητα να μεσιτεύουν—όπως ένόμιζαν—μεταξύ ανθρώπων και πνευμάτων, να προσκαλούν πνεύματα, να τα ρωτούν και να διαβιβάζουν τις άπαντήσεις τους στους ένδιαφερόμενους. Αργότερα, όταν ή Έπιστήμη άρχισε να προσέχει, να καταγράφει και να εξετάζει αυτά τα φαινόμενα, άποδείχθηκε πως πνεύματα δέν υπάρχουν—ή τουλάχιστο πως δέν άνακατεύονται στο λεγόμενο «πνευματισμό»—υπάρχουν όμως άτομα προικισμένα με κάποιες περίεργες ψυχικές ιδιότητες, ίκανά τα άπνωτίζονται, να άυθουπνωτίζονται, να διαβάζουν τη σκέψη του άλλου, να βλέ-

πουν τί γίνεται μακριά (τηλεόραση) να κινούν πράγματα χωρίς να τα έγίζσουν (τηλεκίνηση) και πολλά άλλα τέτοια να κάνουν, λιγώτερο ή περισσότερα έκπληκτικά. Τα άτομα αυτά, ή Έπιστήμη που τα χρησιμοποιεί για την έρευνα και τα πειράματά της, τα όνομάζει με το παλιό τους όνομα: μέντιουμ. Όσοτε ή λέξη αυτή, ως έπιστημονικός όρος, δέ σημαίνει πιά το «μεσίτη των πνευμάτων», αλλά τόν άνθρωπο τόν προικισμένο με τις ιδιότητες που είπαμε.

Η «Έταιρεία των Ψυχικών Έρευνών» που την ίδρυσε έδώ και τη διευθύνει ο γιατρός και λογοτέχνης κ. Άγγελος Τανάγρας, άμ' άνακαλύψη τέτοιον άνθρωπο, που συνήθως είναι γυναίκα ή πολύ νέος άντρας, τόν παίρνει—άν ήθέλη αυτός, έννοείται,—για να κάνει τα σχετικά πειράματα, κι' έτσι του καλλιεργεί, να πούμε, και του δυναμώνει τη φυσική του ιδιότητα. Συγχρόνως τόν προστατεύει, τόν προσφυλάει από την άγρυπτεία και την έκμετάλλευση. Γιατί πολλοί άσυνείδητοι έκμεταλλεύονται τα μέντιουμ και, στριγγίζονοι στην κοινή άμάθεια και εύπιστία προσκαλούν τόν κόσμο να ιδή κάτι τάχα ύπερφυσικό, ή να μάθη την τύχη του, ή να επικοινωνήση με τους πεθαμένους του, ή να άνακαλύψη ένα πράγμα που έχασε, ή να βγ ή από ένα δίλημμα και να γνωρίσει τί πρέπει να κάνει για να του επιτύχει μία ύπόθεση. Έκτός από την άνεύρεση ενός χαμένου πράγματος, που με την «τηλεόραση» ένα καλό μέντιουμ μπορεί καμιά φορά να την πετύχει, όλα τάλλα είναι ψέμματα, άπάτη κι' άγρυπτεία.

Όστόσο, τα φαινόμενα του άυθουπνωτισμού είναι πάντα περίεργα κι' άξίζει να τα βλέπη κανείς και να τα μαθαίνει. Γι' αυτό πολλά καλά μέντιουμ, τίμια, ειλικρινή, δέχονται κόσμο και κάνουν προστά του διάφορα πειράματα. Κι' αυτά τα μέντιουμ δημοσιεύουν ρεκλάμες στις έφημερίδες. Έπειδή όμως δημοσιεύουν και τάλλα—οί άγύρτες—ο κ. Τανάγρας έφιστά συχνά την προσοχή του κοινού να μή γελιέται εύκολα και να μήν πιστεύει παρά τα μέντιουμ εκείνα που έχουν πιστοποιητικό με την υπογραφή του. Απ' αυτά δέν θα μάθη βέβαια κανένας την τύχη του, ούτε τί πρέπει να κάνει σε μία δύσκολη περίσταση της ζωής του, θα ιδή όμως πως γίνονται άληθινά μερικά πράγματα, που άκούει ίσως και δέν τα πιστεύει, φαινόμενα θαυμαστά κι' άνεξήγητα, όπως εκείνα που άναφέραμε παραπάνω.

Υπάρχουν λοιπόν δυο είδών μέντιουμ: τάχυρτικά, τα ψεύτικα, τα έπικίνδυνα και τα τίμια, εκείνα που άνήκουν στην Έταιρεία των Ψυχικών Έρευνών κι' άποτελούν σωματείο υπό την προστασία της. Φυλαχθήτε από τα πρώτα. Όπου άκούτε πως ένα μέντιουμ λέει την τύχη ή μιλεί με ψυχές, με πνεύματα, φεύγετε μακριά. Είναι δόλος, άπάτη. Αδιάφορο άν και το ίδιο το μέντιουμ, γελασμένο καμιά φορά, πιστεύει πως έχει την ύπερφυσική δύναμη να επικοινωνή με το Ύπερέραν... Άν έχετε την περιέργεια—την εύλογη εκείνη και τη νόμιμη περιέργεια που αισθάνεται κάθε άνθρωπος για τα πράγματα του κόσμου—μπορείτε να πάτε ή σε κανέν' από τα μέντιουμ που συσταίνε ο κ. Τανάγρας, ή, καλύτερα, σε καμιά από τις δημόσιες συνεδριάσεις της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών, όταν γίνονται άνακινώσεις με πειράματα.

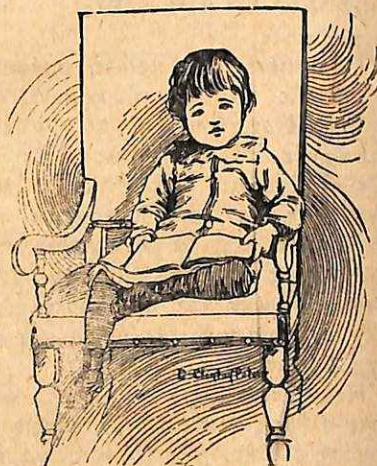
Σε κάθε περίπτωση όμως, πρέπει να ξέρετε καλά και να θυμάστε πάντα, πως αυτά τα φαινόμενα δέν έχουν καμιά σχέση με τόν «άλλο κόσμο», αλλά πως τα παράγουν δυνάμεις που έχει ή ψυχή μερικών, και ίσως όλων των ανθρώπων. Με άλλους λόγους, πως δέν είναι φαινόμενα ύπερφυσικά, αλλά φυσικότατα...

Σας άσπάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΥΡΚΑ·Ι·Α

—Βλέπεις έχει τη θεόρατη που άνάφτει πυρακιά, κι' έξωσε ούράνια και βουνά κι' όλόγυρα θεριεύει;
—Ά, ναί, τη βλέπω! οί φλόγες της άρθουν και δώ, γαϊάκι,
—Μό όχι, δέν είναι άληθινή· ό Ήλιος βασιλεύει...

Κ. ΡΩΜΑΙΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΨΑΡΟΒΑΡΚΑ

ΠΟΥ ΔΕΝ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ

Άράξανε γιαλό-γιαλό γυρνώντας τα
[καίτια
Άπ' τόν μικρό τους μισμό... Γαλή-
[νη όλόγυρα τους...
Μόνο το κύμα άνήσυχο φιλώντας τα
[χαίλια
Στην άμμουδιά, θά τραγουδά ή γα-
[λανά όνειρά τους...

Όλα ξανάρθαν—τί χαρά!—δέν έμεινε
[ούτ' ένα
Με της πατρίδας τ' όραμα στα μακρι-
[νά τα ξένα.
Και μοναχά, ψαρόβαρκα με τα πλατεϊά
[φτερά σου,
Δυο μαύρα μάτια νείρονται γλυκά το
[γύρισμά σου.

Πώς του παιτιού δέν έφερες, στερνή
[χαρά του πάλι;
Τ' άγόρι, που σε σόλιζαν τα παιδικά
[του κάλλη;
Τα ροδοχείλη, τα ξανθά λαίλα—καί-
[μός κρυφός!—
Που τόσο τα έρωτεύτηκε και τάλουμε
[τό φως;...

Σε ποιά κοράλλινα νησιά μελάγχολες
[νεράιδες
Χλωμές στο φεγγαρόφωτο σά; πλάνε-
[σαν; τί νάειδες;
Ψαρόβαρκα, που δέ θάρηες στ' ό-
[ρατά μας το λιμάνι,
Τό λυγρό το ναύτη σου τί να τόν
[έχνης κάνει;

Θαλασσολούλουδα φτωχά, τρελλά θα-
[λασσοπούλια,
Σας παραστέκουν συντροφιά στο μνή-
[μα το ύγρό σας,
Και τ' όνειρο του δειλινού με ρόδα και
[ζουμπούλια
Ξεπροβοδίζει το στεγνό κι' άξύπνητο
[όνειρό σας.

Κι' άλλα καράβια φύγανε κι' άλλα
[γυρνούν και μένουν,
Κι' έσας, άχ, δέν ές φέρουνε! Τά
[μαύρα μάτια σβένουν...
Κι' ό παππούλης... «Αί, κάπελλα,
[παλιό ξανά για κέρνα!»—
Τόν άναπάντεχο καϊμό θά πνίγη στην
[ταβέρνα...

Κυρά της Θάλασσας
(Πρωτοδιαπλάσπουλα)

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

Άπόψε μās κρατάει δεμένη και των
δυο την ψυχή ή ίδια νοσταλγία...
Και μās χωρίζει θάλασσα και θάλα-
σα, καλή μου, άπ' το μικρό σπίτι κι' με
τ' άνθισμένο μπαλκονιού τις άνθι-
σμένες χαρές... Άπόψε, πόσο βαθεία
χλωμό το πρόσωπό σου! Κι' άπ' το
κόκκινο, παιδιάτικο στόμα σου ούτε έ-
να λογάκι δέν μπορώ να κλέψω. Έκ-
στατικά, παράξενα μεγαλωμένα, τα
μάτια σου, και στις παντοειδή ύγρες
άκρογιαλιές τους λαχτάρες κι' άγω-
νίες έσπούν και σβύνουν... και σύν-
νεφα, πολλά σύννεφα, μαύρα, πλέκουν
στεφάνια και τα τυλίγουν τα όμορφο-
θλιμμένα μάτια σου...

Έλα να καθήσουμε στο ντιβάνι
πλούτι-πλάι, μπρός στ' ανοιχτό παρά-
θυρο της φοιτητικής καμαρούλας...
Γιά δές... Η νύχτα κατεβαίνει άπ'
τόν ουρανό με τη γκριζογάλανη άνοι-
ξιάτικη τουαλέττα της. Τό νοιώθεις;
Έρχεται ή άνοιξη, κι' έρχονται, χλω-
μή άδερφούλα, και μύρα και λουλού-
δια και φως... κι' όλ' αυτά είναι
έκει κάτω κι' έδω τίποτα... τίποτα.
Πόσο πρέπει να πονής! Μα όχι...
Οί γενναίοι να διασκεδάζουν έξερουν
και με τη λύπη τους, και σ' δέν έχεις
άδυναμη καρδιά. Θέλεις να ταξιδέψου-
με άπόψε; Άπλώσε τα φτερά σου κι'
έλα μαζί μου. Πηγαίνουμε μακριά, στο
νησί μας. Αφήνουμε την πολιτεία...
Πρόσεξε το πέλαγο άνοιχτό... Άν
χαμηλώσης, τα κύματα σε καταπίνουν,
κι' άν πās ψηλά, είναι ό ήλιος που
καίει, και τα φτερά μας θά λυώσουν.
Γιατί είναι σάν του Ίκαρου τα φτε-
ρά μας, γιατί είμαστε κι' έμεις Ίκα-
ροι, μόνο που σ' χαθόυμε, σε κανένα
πέλαγο και θάλασσα δέ θά δώσουμε ό-
νομα...

Χαμογελās ευτυχισμένα... Ά! γνώ-
ριζες τ' άκρογιαλία με τις ρόβινες άμ-
μουδιές;... Τα λειβάδια, τα βουνά, τα
βιολεττίνα βουνά του νησιού μας;...
Τόν όλόφρεγο ουρανό της πατρίδας,
τό σπίτι κι' το άνθισμένο μπαλκο-
νιού τις άνθισμένες χαρές, τη λεπτή
σιλουέττα της μαμμάς δίπλα στού πα-
τέρα, τα περιστέρια στη σκεπή που σου
ζέστανε τα πρώτα όνειρα...

Αιώνια θλιμμένη ψυχή, διάπλατες
πόρτες σε καρτερούν! Μέσα άπ' αυτές
πρωτοφτερουγισες άνυπόταχτο χελιδό-
νι, παίρνοντας μαζί στην πολιτεία τους
γλυκούς καϊμούς και τους μεγάλους
πόθους... Κι' εκεί, με το λεπίδι της
ψευτιάς, σου πλήγωσαν την παιδική
ψυχή, κι' ό άγέρας της πλάνης σκόρ-
πισε σάν άσπροπέταλλα γιαισεμίων τα
γιασεμμένα όνειρά σου. Όμως έδώ θά
βοής γαλήνη, ξεκούραση. Έδώ είναι
και μύρα και λουλούδια και φως!...
Μά πως δέ μιλάς; Γιατί τρέμεις; Έ-
σύ δέν είσαι καθόλου άδύναμη καρ-
διά. Μά γιατί κρύωσαν τα μικρά σου
χέρια; Χλωμή άδερφούλα... Ό!...
μά έσύ κλαίς...

(Γραμμένο ένα άνοιξιάτικο δειλινό, στην Αθήνα)

*Ηλιογέννητη

ΒΡΑΔΥΑ ΜΑΓΕΜΕΝΗ

Πώς το θυμάμαι...
Ήταν μία μαγευτική γλυκειά βρα-
δυά.

Τό άθόρυβο και άχνό της νύχτας πέ-
πλο άρχισε σιγά σιγά ν' απλώνεται με
χάρη προς το μέρος της άνατολής, ενώ
άργα προβάλλει με ύπερρφάνεια από
τη βουνοκορφή το χλωμό της νύχτας
τό παιδί και ρίχνει τις πρώτες άσημέ-
νιες του άκτινες στη γύρω ήσυχη φύση.
Δίπλα του, τα χίλια δυο άστέρια που
μοιάζουν σάν πολύτιμα πετράδια, τρε-
μοσβύνουν ψηλά στον ξάστερο ουρανό,
και μαζί του άποτελούσαν ένα έξαισιο
θέαμα φαντασμαγορικό, όνειρώδες, και
πέρα μακριά, στη φεγγόβολη και γα-
ληνεμένη θάλασσα, ξεγλυστρουν όμορ-
φες φρεσκοβαμμένες βαρκούλες, που τα

κουπιά τους μόλις άκούγονται ύπόκω-
φα και μονότονα μέσα στη σιγαλιά
της ξαπτικής νύχτας.

Ήταν μία αϊθέρα μεθυστική βρα-
δυά και μέσ' στη γύρω σιωπή δέν ά-
κούγονται παρά παθητικές νότες κιθά-
ρας που έρχονται από μακριά, σά μέ-
σα από τα στήθεια της ξένοιαστης θά-
λασσας, και σκορπούν παντού τους
πλάνους ήχους μέσ' στη φεγγαρόλου-
στη βραδυά.

Βραδυά μαγική, που μās δίνει κά-
θε έλπίδα, έλα και πάλι πιο ώραία,
πιο άπαλή με τις τόσες άξέχαστες στιγ-
μές που μου χάρισες.

Ρεαλιστής

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΗΔΟΝΙΟΥ

Ήταν όνειρο κι' όμως μου φάνηκε
πραγματικότης. Η φαντασία μου ά-
κόμη έχει την ώραία βραδυά του κα-
λοκαιριού.

Πέρασε άρκετός καιρός από τότε που
συζητούσα στο σπίτι μου για τ' άηδό-
νι. Είχα μεγάλο καϊμό ν' άκούω την
τόσο μελωδική φωνή του κι' όλοι μου
έλεγαν ότι κελαϊδεί τη νύχτα. Αυτό
βέβαια ήταν άδύνατο να τό κάνει, γι-
ατί όταν είμαστε στην έξοχή βρισκόμα-
στε πολύ μακριά από το δάσος, όπου
ζει τ' άηδόνι. Γι' αυτό έκείνο τό βρά-
δυ κοιμήθηκα στεχωρημένη βλέποντας
αυτό τ' ώραίο κι' άξέχαστο όνειρο.

Ήταν μία φεγγαρόλουστη νύχτα
που ή μεγάλη λάμψη του φεγγαριού
έκανε τους ανθρώπους να ρωτούν άν
ήταν μέρα ή νύχτα. Κατέβηκα στον
κήπο και κάθησα κάτω από ένα δέν-
τρο. Τό άπαλό άεράκι φυσούσε και με
νανούριζε με τό ψιθύρισμα των φύλ-
λων. Έκείνη ή βραδυά ήταν τόσο ώ-
ραία, που με μάγεψε και χωρίς να θέ-
λω άρχισε να με τραβά το δάσος α-
μαγνητής. Είχα τόση λαχτάρα ν' ά-
κούσω τ' άηδόνι που δέ λογάρισα
τους κινδύνους του δάσους.

Προχωρούσα σιγά-σιγά σά σε όνει-
ρο κι' όσο πλησίαζα, ή μυρωδιά των
μυρισμών και των στήνων με μεθούσε.
Έτσι μπήκα στο δάσος με περισσότε-
ρη άποφασιστικότητα. Παντού βασί-
λευε ή ήσυχία, και τα δέντρα συνομι-
λούσαν σιγαλά ίσως για να μήν ξυ-
πνήσουν τα μικρά πουλάκια.

Έξαφνα, έκει που περπατούσα, κάτι
μ' έκανε να σταμάτησω. Ένα κελάδη-
μα μαγευτικό αλλά και θλιβερό, άγνω-
στο σε μένα ως τότε. Έδινε στην κοι-
μισμένη φύση ζωή. Άμέσως κατάλαβα
ότι ήταν τ' άηδόνι. Αλλά γιατί κε-
λαϊδούσε τόσο θλιβερά; Όλοι μου έ-
λεγαν ότι κάνει τις ψυχές κι' εύχρη-
στιούνται, όχι όμως και να πονούν.

Άρχισα να βαδίζω σιγά. Κάποιος
όμως άόριστος φόβος μου έσφιγγε την
καρδιά. Δέν ήξερα κι' έγώ ή ίδια τί
είχα, όταν τό κελάδημα έγινε πιο θλι-
βερό. Άχ! ψιθύρισα κάποιο κίνδυνο
διατρέχει τ' άμοιρο πουλάκι. Πρέπει
να τό σώσω. Παίρνοντας ένα χοντρό
κλαδί από χάμο προχωρούσα γρήγορα
προς το μέρος του άηδονιού. Ξαφνικά
σταμάτησα. Την ίδια στιγμή σταμά-
τησε και τό τραγούδι του άηδονιού.
Δυο μαύρες χάντρες γυάλιζαν μέσα στη
νύχτα, κι' ένα έρπετό έμενε άκίνητο
κάτω από τό δέντρο. Όπισθοχώρησα
τρομαγμένη, γιατί κατάλαβα πως ό έχ-
θρός ήταν φίδι, και φίδι φαρμακερό.

Μέσα μου αναστατώθηκα. Έδινά τη ζωή μου παρά να χαθώ ένα τόσο σπάνιο πουλί. Έπλησίασα με φόβο χωρίς να έχω ακόμη θάρρος, όταν το σιγανό τραγούδι τ' άηδονιού, σαν παράκληση, μούδωσε θάρρος. Σήκωσα το ξύλο και μ' όλη μου τη δύναμη, πριν προφθάσει το φίδι να μου επιτεθεί, του έδωσα μια στο κεφάλι. Το είδα να κουνουριάζει ζαλισμένο. Ήξερα όμως ότι τα φίδια δεν φοβούνται γρήγορα, και με πολλά χτυπήματα του έσπασα το κεφάλι. Ο θάνατος ήρθε άμέσως και το πουλάκι έμεινε έλευθερο. Το βάρος έφυγε από την καρδιά μου άμέσως και γύρισα κι' είδα το πουλάκι χαρούμενο. Έκείνο κατάλαβε τί ζητούσα, και για να μ' ευχαριστήσει άρχισε να κελαιδίζει. Ένα κελαιδίωμα όμως χαρούμενο κι' όρατο. Ήταν τ' αληθινό τραγούδι τ' άηδονιού. Κάθησα κάτω απ' το δέντρο κι' άκουγα, άκουγα άπληστα. Είχα ίκανοποιήσει επιτέλους την επιθυμία μου. Έκείνη τη στιγμή μια άχτινα του ήλιου έπεσε στα μάτια μου. Ξύπνησα και βρέθηκα στο ζεστό κρεβάτι μου. Αυτή ήταν η πραγματικότητα. Όλα τ' άλλα ένα όνειρο. Ένα όνειρο όμως που σ' όλη μου τη ζωή δε θα σβύσει. Και ξύπνησα την ώρα που χρυσώνει τη φύση ή ροδοδάχτυλη.

Αυγούλα

ΧΑΡΑ

Χαρά μου και γέλιο, με σάς είχα ξη-
[σει
Και τώρα τί θέλω άπάνω στη γη ;
Χαρά μου, που πήγες για πές μου,
Ποτέ δεν πετούσε χωρίς να σ' αφήσει
'Η νειότη μου μέρα κι' όλόχρυσ' αύγη.
Ποιό σ' άρπαξε φύσημα άνέμου ;
Σβυμένη Γλπίς
ΑΝΙΑ

Μόνη και σήμερα τ' απόγευμα όπως
πάντα σχεδόν. Κι' όμως έχω ένα τέ-
τοιο κέφι-σίμερα για παρέα και για
τρέλλες.

Νά μην έχω τουλάχιστον ένα άδελ-
φάκι να καλλιτοραβηχτώ. Άχ! αυτή ή
μοναξιά. Τί άνία! Θεέ μου τί άνία!
κι' ούτε να διαβάσω τίποτε έχω όρεξη.

Ξαπλώνουμαι στο κρεβάτι μου και
κλείνω τ' μάτια μου. Ο νούς μου σε
λίγο φτερουγίζει στα περασμένα, στα
παιδιάτικα.

Μόνη και τότε, κι' όμως δε θυμάμαι
νάνοιωσα τέτοια στενωχώρια. Προσόν
των μεγάλων ή άνία.

Περνούσα τις μέρες μου μια χαρούλα
έκείνο τον καιρό. Τί έφευρετικό μυα-
λό είχα αλήθεια! και τί δε σοφίζομου-
να για να διασκεδάσω τον έαυτό μου.

Θυμάμαι πόσο μ' άρεσαν τότε οι ά-
κροβασίες, οι τοιμπες και όλα τα σχε-
τικά. Είχαμε ένα κρεβάτι με ψηλές
κολώνες, και μια από τις πιο συνηθι-
σμένες μου διασκεδάσεις ήταν να σκαρ-
φαλώνω με χέρια και πόδια ως τη κορ-
φή της κολώνας. Σωστός σαλιμπάγκος.

Κάποτε θέλησα να κάνω χειροβάδι-
ση στο μικρό σίδερο που ένωνε ψη-
λά τις δυο κολώνες όταν έφτασα στη
μέση μ' έπιασε άξαφνα φόβος. «Μα-
μάα!» άρχισα να ξεφωνίζω, ως πού
ήρθα να με ξεκοιμάσανε.

Άμ' οι παραστάσεις μου με σεντό-
νια για αύλειες και το μακαρίτη το
γάτο μας για θεατή;

Άμ' οι ναυμαχίες με το χάρτινο στό-
λο; και... και...

Καιμένη μου, μου φαίνεται πως το
μυαλό σου άξίζει τότε παραπάνω. Τό-
ρα μεγαλώσεις κι' έμαθες να βαρύνεσαι.
Στο παιδιάτικο λεξικό ή λέξη άνία δεν
υπάρχει.

Άχ, έμεις οι μεγάλοι. Αυξάνουμε
τις άξιώσεις μας και περιπλέκουμε έ-
τσι μέσα σε γόρδιους δεσμούς την ευ-
τυχία μας.

Ίσως νάαι αυτό ένα από τ' μεγά-
λα μυστικά της παιδιάτικης χαράς.

Ένα φανταχτερό χαρτί, ένας κα-
θρέφτης, μια καρέκλα, ένα κρεβάτι
φτάνουν στο μικρό για να χτίσει το
παλάτι της χαράς του μια λέξη, μια
φωνή, μια κίνηση κάνουν ένα γέλιο ά-
τέλειωτο ν' άνθισσει στα χείλη του.

Η ευθυμία είναι ένα γάρφαρο και
χαροπό ουάκι που έχει την πηγή του
μέσα μας' χαρά σ' αυτόν που δεν ά-
φησε να τη θολώσει ο χρόνος.

Μικρομέγαλη

ΔΥΣΗ

Άργός στη δύση ο ήλιος γέρνει
Και το γλυκό του φως σκορπάει,
Μιά χρυσοκόκκινη όψη παίρνει
Τό ποταμίσι που νυλαίει.

Η νύχτα άργά-άργά σιμώνει
Τό δάσος όλο ήσυχάζει,
Και δε γροικιάς παρά τ' άηδόνι
Και κάποιο άννάκι που βελάζει.

Άχ! πόσους στοχασμούς δε φέρνει
Αυτή του σούρουπου ή ώρα
Όταν στη δύση ο ήλιος γέρνει
Κι' έρχεται ή νύχτα ή μαυροφώρα.

Η θάλασσα γαληνεμμένη
Στης γης κοιμάται την άγκάλη
Ούτε ένα κύμα δε σαλεύει
Στο Κερκυρέϊκο Άρρογιάλι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μαμά με το μικρό Λάκη σταμά-
τησαν μπροστά σε μια βιτρίνα ενός κα-
ταστήματος από παιχνίδια.

Και ρωτά ο μικρός: — Μαμά, τ' ά-
παιχνίδια που δεν πουλιούνται, ποιος
και ποιά τα σπάζει; Δανάη

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 — 1893) από
τους εκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν
άκόμη μόνον οι έξις τρεις: 7ος, 14ος,
και 18ος. Έκαστος τόμος δοχ. 25, τα-
χυδρομικός δε άποστελλόμενος δοχ.
28,50 διά το Έσωτερικόν και δοχ.
40 διά το Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894 — 1932), από
τους εκδοθέντας 39 τόμους υπάρχουν
οί 38 (διότι ο του 1918 έχει εξαντλη-
θῇ). Έκ τούτων, οι μὲν Τόμοι των έ-
τών 1894 — 1928 τιμώνται έκαστος άρ-
ραφος δο. 30 και ραμμένος δο. 35.
Οι δε Τόμοι του 1929, 1930, 1931 και
1932 τιμώνται έκαστος άρραφος δο'
110 και ραμμένος δο. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου
προσθετέα εις τας άνω τιμάς: Διά το
Έσωτερικόν δοχ. 5 ο άρραφος και δοχ.
15 ο ραμμένος, διά δε το Έξωτερικόν
δοχ. 35 είτε άρραφος είτε ραμμένος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 42 δόδος Εὐριπίδου,
τὴν 5 Σεπτεμβρίου 1933

ΣΤΟ σημερινό φυλλάδιο δεν δημοσιεύω
άποτελέσματα, γιατί έχω πολλή Άλλη-
λογραφία. Στο έρχόμενο θα δημοσιεύσω τ'
άποτελέσματα του Διαγωνισμού Έκθέσεως,
και θα εξακολουθήσω. Ίπενθυμίζω ότι ή
προθεσμία όλων των Έκτακτων του καλο-
καιριού λήγει τὴν 31 Ὀκτωβρίου. Ίχετε
λοιπόν τὸ νοῦ σας, νὰ μὴ τὴ χάσετε με-
τὰς αἰώνιες ἀναβολές...

Η μετεμύχωση, Κρητικοπούλα, εἶ-
ναι μὴ καλὰ θεωρία, πὺν ὅτε νὰ τὴ
βεβαιώσω μῶρος ποτὲ κανεῖς, ὅτε νὰ
τὴν ἀρνήθῃ. Τὸ περιστατικὸ πὺν μου ἀνα-
φέρεις, δὲν τὴν ἀποδεικνύει. Ἄν δὲν ἔχῃς
ποτὲ στὴν Αἴγυπτον, διάδασες ὅμως πολλὰ
γι' αὐτὴν, εἰδες εἰκόνες τῶν μνημείων τῆς,
τῆς ζωῆς τῆς, κι' ἡ φαντασία μῶρος
εὐκολὰ ν' ἀναπλάσῃ μὴ σκηνή. Καί, τὸ
τελευταίον ἔργο τοῦ κ. Ξενοπούλου εἶναι
τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ τραγικοῦ μυθιστορή-
ματος «Ὁ γάμος τοῦ Νάσου» πὺν ἐπιγρά-
φεται «Μὴ φαῖδρὴν παρένθησιν». Ὅλα τὰ
παρὰκολληθεῖς, ὅλα τὰ ἔρεις!

Πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροί, Μέντωρ!
Μοῦ ἔγραψες μὴ ζεστὴν ἡμέραν — 18 Αὐγού-
στου — κοντὰ στὸ παράθυρο, ὅπου τοῦ κα-
κου περιμένεις «λίγο ἀεράκι νὰ σὲ θροσ-
σῇ», καὶ σήμερον πὺν σὺ ἀπαντῶν, εἶναι
μὴ μέρα συννεφιασμένη καὶ κρύα σὰ χει-
μωνιάτικη... Γιὰ τὰ μέντιον σὰς γρά-
φεις σήμερον ὁ κ. Φαῖδων κι' ἔτσι θὰ κα-
θῇ... ὑπάρχεις πραγματικῶς. Καλὴ
ἐπιτυχία σὲς ἔξεταις.

Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλε, δὲν ἤθε-
λα βέβαια νὰ διαβάσῃς τὸν τόμον μου στὸ
κρεβάτι, ἄρρωστη, παρηγοριέμαι ὡστόσο
πὺν διασκεδάσα τις θυμωρεστές ἐκείνες ἡ-
μέρες. Τὸ ποίημά σου θὰ τὸ διαβάσω με-
τὰς σειράς τοῦ. Γιὰ τὰ Π. Πνεύματα δὲ
θυμῶμαι τώρα. Ἐλπίζω νὰ μὺν στέλνῃς
στὸ ἔξῃς ὅσα γράφεις καὶ νὰ μὴν τὰ πε-
τάς μόνον σου «στὸν κάλαθο τῶν ἀχρή-
στων»...

Καλὴ διασκεδάσῃς στὴν Τῆνον, Μαρία
Τερέζα. Κι' ἐγὼ νομίζω πῶς τὰ φετινὰ
μου μυθιστορήματα ὑπερβαίνουν τὰ περσι-
νὰ. Νὰ ἰδῇς τί ὠρατὸ πὺν εἶναι καὶ τὸ νέο,
πὺν ἀρχίζεις ἀπὸ τὸ ἐπόμενον φυλλάδιο.
Εἶπα στὸν κ. Φαῖδωνα ὅτι πρῶτα πρῶτα
τὴν Ἐπιστολὴν τοῦ διαβάξῃς κι' εὐχαρι-
στήθῃς πολὺ. Ἀσπάζομαι τὸν Ὀδωνα.

Διαγωνισμὸ Φωτογραφίας, Ἀγνή Κερ-
κυρά, δὲ θὰ προκηρῶν φέτος, μῶρος
ὅμως νὰ μὺν στείλῃς αὐτὲς τις φωτογρα-
φίες, νὰ ἰδῷ ἂν κάνουν γιὰ τὴν σειρά τῶν
«Παιδῶν ἐκ τοῦ Φυσικοῦ». Τὸ μέγεθος δὲ
σημαίνει, τις μεγάλων ὅσο θέλω φθάνει
μόνον νάναι ζωηρές. Φιλητῶς μου τις ἔξα-
δελφούλες πὺν προσρίζεις γιὰ μένα. Ἀπὸ
τότε πὺν λές, δὲν ἐφόρσα μὲν χρωματι-
στὸ ἐξώφυλλο, ἔκμα ὅμως τὸ φυλλάδιό
μου ἀπὸ ὀκταεσλίδιο, δωδεκαεσλίδιο. Κι' ὅ-
πως λές καὶ σὺ πολὺ σωστά, «ἡ φειγούρα
δὲν παίζει ρόλο, τὸ ἔσωτερικὸ εἶναι τὸ
πάν»...

Η Κυρά της Θάλασσας μὺν γράφεις ὅ-
τι δὲν με... ἔναυθυμῆθηκε, γιατί ἀπλού-
στα δὲν με εἶχε ἔχασας ποτέ. Ξεχνί-
ται, λέει, ἡ χαρά κι' ἡ συγκίνηση πὺν δι-
νω στὰ παιδιὰ μου; ὅτε αὐτὰ εἶναι τόσο
ἀχάριστα, πὺν νὰ μὴ θυμῶνται πάντα τί
μὺν χρωστούν... Μοῦ ὑπόκειται ἀκόμα,
ὅτι ἐκτός ἀπὸ τὸ ποίημα πὺν μὺν ἔστι-
λε, θὰ μὺν στείλῃ γρήγορα κι' ἄλλο. Γιατί
μαζί με τὰ «μεγαλίστικα», γράφεις ἀκόμα

καὶ κατὰλληλα γιὰ τὴ Σελίδα... Εἶναι
ἀνάγκη νὰ πῶ τώρα πόσο χαίρω γιὰ ὅλ'
αὐτὰ;

Περὶ ἔργου μὺν φαίνεται. Γιόλα, πῶς χά-
θηκαν τόσες φορές Ἀγγελίες σου. Καί βέ-
βαια θὰ χάθηκαν, ἀπὸ δὲν εἶδες ἀπάν-
τησιν ὅτε στὰ γράμματα πὺν τις συνό-
δευαν. Εἶδα τί γράμματα πὺν περναῖς στὴν Αἰ-
δηφὸ καὶ σ' εὐχαριστῶ πὺν με θυμάσαι. Γρά-
φεις μὺν ὅμως πὺν εὐαγγέλιον. Τὸ με-
λάνι σου δὲν εἶναι ἔξωπο, ἀλλὰ γράφεις
τόσο βιαστικὰ, πὺν μερικὲς λέξεις δὲν μπό-
ρουν νὰ τις διαβάσω.

Πολὺ μ' εὐχαριστῶς τὸ γράμμα σου,
Μαργαριταρένια Βασιλίτσα, καὶ ἀκριβῶς
γιατί δὲν περιμένεις νὰ σοῦ ἀπαντήσω πρῶ-
τα στὸ ἄλλο. Καί, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ δια-
βάσω τὸ δραματάκι, ἀλλ' ἀπὸ δὲν μπο-
ρεῖς νὰ τὸ ἀντιγράψῃς, φοβῶμαι νὰ σοῦ πῶ
μὺν στείλῃς τὸ πρωτόγραφον, γιατί μπο-
ρεῖ—ἔξω κι' ἐγὼ;—νὰ χαθῇ. Μικρά πο-
σὰ δέχομαι καὶ σὲ γραμματόσημα, ἀλλὰ
μόνον ἑλληνικά. (Αὐτὸ δὲν τὸ λέω γιὰ σένα
πὺν μένεις στὴν Ἑλλάδα) τὸ λέω μὴν τὸ
ἰδῇ κανένας φίλος μου ἀπὸ τὸ ἔσωτερικὸ καὶ
νομίσῃ πῶς δέχομαι καὶ γραμματόσημα
ἔξω, πὺν ὅτε νὰ τὰ μεταχειρισθῶ μῶρος
ὅτε νὰ τὰ ἐξαργυρώσω σὰς Ἀθήνας).

Μπετόβεν, εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὰ
νέα ἔσοπατάματα. Ἀκούραστα, βλέπω, ἔρ-
χέσαι γιὰ τὴν διάδοσιν σου. Ὅλες αὐτὲς
τις ἀπορίες πὺν ἔχεις—Ἰσότης, Εὐσημία
ἐπιμονῆς κτλ.—τις λύει ὁ Ὁδῆγός καὶ
πρέπει νὰ τὸν διαβάσῃς. Στις λύσεις νὰ
σημειώσῃς τὴ μόνιμη διαμονή σου, ὅχι τὴν
προσωρινή. Τους Διαγωνισμούς πὺν βλέ-
πεις σὲς Μ. Ἀγγελάς δὲν τους κάνω ἐγὼ
καὶ δὲν ἔξω καὶ τὸς ὅρους τοῦ καθε-
νός. Πρῶτος μὲ γράμμα σου κανέναν ἀπὸ
κείνους πὺν τους κάνουν. Τὸ ψευδώνυμον
πὺν θέλεις εἶναι ἔλευθερο.

Χαίρω πὺν εἶσαι τώρα καλὰ, Ἀνδρος
της Χαβάης, κι' ἐξακολουθεῖς τὰ μπάνια
σου. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὺν ἔκμας ἄρ-
κατὰ, ἀπὸ ἔγινες κιόλα «μαύρη σάν Ἀ-
ραβίνα». Ἀλλ' ἡ φορὰ τις Μ. Ἀγγελίες σου
νὰ μὺν τις γράφῃς χωριστὰ, ἢ στὸ τέλος
τοῦ γράμματος, ἢ σὲ ἄλλο χαρτί. Χαιρε-
τίσματα στὴν ἑαδέρφη σου πὺν δὲν βλέπει
τὴν ὥρα...

Τί μεγάλον συγγενολό, Πανσέ! Ἐχεις
18 πρῶτα ἑαδέρφια, 12 δεῦτερα καὶ χωρι-
στὰ τὰλλα πὺν δὲν τὰ γνώρισες ἀκόμα
γιατί πέρου μόνον πρωτοπῆγες στὴν πατρί-
δα τοῦ μπαμπά σου. Ἐ, βέβαια, πὺν και-
ρὸς νὰ μὺν γράφῃς μ' ὅλο αὐτὸ τὸν κόσμο
πὺν δὲ θὰ σ' ἀφίην στιγμὴ! Ἀπορῶ μάλ-
ιστα πῶς κατὰφερες νὰ μὺν γράφῃς αὐ-
τὸ τὸ μεγάλο κι' ὠρατὸ γράμμα πὺν ἂ-
ποζημιώσῃς. Σὲ συχαίρω καὶ γιὰ τὸ λαμ-
πρὸ βαθμό.

Δὲν με κουράζεις καθόλου, Αἰλ, ἀπὸ
μάλιστα ἔκμας νὰ μὺν γράφῃς ἕνα μῆνα.
Εἶδα τί ὠρατὰ περναῖς τώρα στὸ Φάληρον.
Γιὰ τὸ κομμάτι πὺν μὺν ἔστειλες «κατὰ λά-
θος», ἔξασα πῶς μὺν ἔγραψες νὰ μὴ τὸ
λάβω ὅπ' ὀφει μου, γιατί ἐκείνη τὴν ὥρα
δὲν θὰ εἶχα καιρὸ νὰ ψάξω νὰ τὸ βρῶ καὶ
νὰ τὸ βγάλω. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο, νομίζω
πῶς τὸ λάθος εἶναι δικό σου. Δὲν θὰ εἶχες
δηλαδὴ σημειώσῃς τὰ ρηκινὰ αὐτὰ καὶ κάτω
ἀπ' τὸ κομμάτι (ὅπου ἂν τὰ ἔδωσα, ἀ-
πείκτως θὰ σοῦ ἀπαντοῦσα μ' αὐτὰ) ἀλ-
λὰ θὰ τὰ εἶχες μόνον στὸ γράμμα σου. Νὰ
τὸ ἔξῃς λοιπὸν ἄλλῃ φορὰ, κι' ὅταν θέ-
λῃς, νὰ σημειώσῃς, στὸ τέλος τοῦ κομμα-
τίου σου, μετὰ τὴν ὑπογραφή σου: «Ἄν
ἀπορριφθῇ, παρακαλῶ νὰ μὺν δηλωθῇ με-
τὰ ρηκινὰ Ψ. Χ. Ω.»

Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, Βοσκο-
πούλα. Τώρα πὺν βλέπεις πόσο εὐχαρί-

στο εἶναι ν' ἀλληλογραφῇς με τ' ἀδελφία
σου καὶ ν' ἀλλάξῃς Μ. Μυστικά, θὰ μετα-
νοιώσῃς βέβαια πὺν δὲν ἀρχίσεις τὴ δια-
πλαστική σου ζωὴ νωρίτερα. Ἀλλὰ καὶ
τώρα δὲν εἶναι ἄργα. Πολλὰ χρόνια ἔχεις
μπροστὰ σου νὰ τὴ χαρῇς... Ἀλλὰ με-
μὰ συμφωνία: τὸν ἐρχόμενο χειμῶνα θὰ
μελετᾷς περισσότερο (ὅχι «νὰ ἰδοῦμε», θὰ
μελετᾷς) ὅτε νὰ ἔχῃς πὺν ἔλευθερο τὸ κα-
λοκαίρι σου.

Νὰ ἕνα γράμμα γραμμένο με μολύδι, πὺν
διαβάσῃς ὅμως καλύτερα ἀπὸ τὰ γραμ-
μένα με κάποια μελάνια... Εἶναι τῆς Νε-
ραϊδῆς τῶν Ἀργῶν ἀπὸ τὴ Γλυφάδα. Ἡ
καίμένη μου δὲν μπορεῖ νὰ πᾶν στὸ
διπλάνο δωμάτιο νὰ πάρῃ καλαμάρι, για-
τί κοιμόνταν μέσα—μνημέρι—καὶ θὰ τοὺς
ξυπνοῦσε. Ἄν περιμένει πάλι νὰ ξυπνήσῃ,
δὲν θὰ πρόφτανε τὸν ταχυδρόμον. Ἐτσι ἀ-
ναγκάστηκε νὰ μὺν γράψῃ με μολύδι, γιὰ
νὰ μὺν πῇ τί ὠρατὰ πὺν περναῖ στὴ Γλυ-
φάδα με τὴν παρέα τῆς: Νεφέλη, Θεό-
τρελλη, Δροσοσταλίδας, Κουέικ κτλ. Νὰ-
μουν ἀπὸ ἕνα μέρος νὰ τοὺς βλέπω...

Λυπηθῇ καὶ πολὺ γι' αὐτὸ πὺν καταγγέ-
λεις, Ὀνειρεμένη Πατρίδα. Δὲ θὰ κά-
μω βέβαια λόγο, ἀπὸ δὲν θέλεις νὰ ἐκτε-
θῇς, θὰ πάρω ὅμως τὰ μέτρα μου... γιὰ
τὸ μέλλον. Χαριτωμένη ἡ φωτογραφία τοῦ
Νέου καὶ θὰ τὴ βάλω στὴ σειρά τῶν «Παι-
διῶν ἀπ' ὅλο τὸν Κόσμον». Γιατ' εἶναι καὶ
τύπος μικροῦ Κορφατιόπουλου.

Εἶχε κριθεῖ τὸ κομμάτι σου, Οὐράνιο
Τόξο, ὅταν ἔλαβα τὸ γράμμα σου θυμά-
μαι ἀμυδρὰ καὶ τὸ περσινὸ πὺν λές καὶ
νομίζω πῶς γιὰ παρόμοιον λόγο τὸ θεώρη-
σα ἀκατάλληλον γιὰ τὴ Σελίδα. Πῶς συ-
νέδῃ τώρα νὰ μὴ φανῇ σὲς ἀπορρίψεις,
δὲν ἔξω. Λυποῦμαι μόνον πὺν ἔτσι ἔζημώ-
θηκε ἡ Σελίδα, γιατί σ' αὐτὸ τὸ διάστη-
μα πὺν περιμένεις, μπορεῖ νὰ στείλῃς δυὸ
καὶ τρία ὠρατὰ ποιήματα με κατὰλληλο
θέμα. Ὅσο γιὰ τὰ «Δώδεκα χρόνια φυλα-
κῆς», σοῦ ἔναλίσω πῶς μόνον γιὰ τὴν ἀ-
παισιοδοξία του τὸ ἀπέριψα. Γιὰ συλλο-
γίσου καὶ σὺ τί φοβερὸ ἔβαν γιὰ ἕνα παι-
δί νὰ ἰδῇ με τέτοια μαύρη ὄψη τὸ σχολεῖο
κι' ἀκόμα νὰ μάθῃ πῶς εἶναι χειρότερη ἡ
ζωὴ πὺν τὸ περιμένει ἀπῆλῃ!

Γαργαντούα, διαδίδω τὰ εὐχαριστή-
ριά σου στὴν Τίτκα πὺν σ' ἔμαθα ἀπὸ
ποῖο ποίημα εἶναι κείνος ὁ στίχος, ἀπὸ
ἀδίκως ρωτοῦσες, ἔφαγες καὶ βασανίζο-
σουν τόσον καιρὸ. Πολλὰ ἔργα τῆς Λογο-
τεχνίας μας μοιάζουν—αὐτὸ ἐνοεῖς ὅταν
λές «συγκρούονται».—με ἕνα, ἀλλὰ κα-
τὰ σύμπτωση καὶ κατὰ τύχην. Π. Χ. μεγάλ-
η δμοιότης ὑπάρχει μετὰς τῆς «Τρίμορφ-
ης Γυναίκας» τοῦ κ. Ξενοπούλου καὶ τῆς
γαλλικῆς «Γκαρσόν», τόσο πὺν ἕνας κρι-
τικὸς ἔγραψε πῶς ὁ κ. Ε. θὰ μποροῦσε νὰ
ζητήσῃ ἀποζημίωση, γιατί ἡ «Τρίμορφη
Γυναίκα» εἶναι κατὰ ὅκτω χρόνια ἀρχαιό-
τερη. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα ἔχεις ἄδικο: ἀπὸ
τὴν ἑλληνικὴν γλώσσα, τὴν ἀρχαία, τὰ
πῆραν αὐτὰ οἱ νεώτερες, εὐρωπαϊκές, καὶ
στὴν ἑλληνικὴν τὰ ὀνόματα τῶν χωρῶν
εἶναι ὅλα σχεδὸν θηλώα: Ἰταλία, Γαλα-
τία, Ἰλλυρία, Ἀθωνία κτλ. Νόστιμα τὰ
«ζωγραφισμένα ψευδώνυμα», ἀλλὰ κάπως
ἄεχνα καὶ οὐσιώδη.

Σὺ ἔστειλα πάλι, Ἰκαδάρης, τὸ φυλ-
λάδιο πὺν σοῦ κακοπάθῃς στὸ ταχυδρομεῖο.
Τὸ ποίημα σου, θὰ εἶδες, δημοσιεύθηκε
στὸ 38ο. Εἶπα στὸν κ. Φαῖδωνα ὅτι σ' ἐν-
θουσίασε ἡ Ἐπιστολὴ τοῦ «Τὸ Χῶμα», για-
τί καὶ σὺ τὸ λατρεύεις. Τώρα ἀρκετὴ ὀρο-
σιὰ ἔχουμε κι' ἐδῶ στὴν Ἀθήνα.

Τὰ θέματα, Μυρτίλλη, δὲν ἐξαντλοῦν-
ται ποτέ. Εἶναι τόσο πολλὰ! Ὅπου κά-
μῃς νὰ ἰδῇς, νὰ σκεφθῇς, καὶ θέμα. Ἐ-

πειτα κι' ἐν' ἄλλο: δὲν εἶναι μόνον τὸ θέ-
μα, εἶναι κι' ὁ τρόπος πὺν θὰ τὸ γράψῃ
κανεῖς. Κι' αὐτὸς πάντα διαφέρει—ἡ του-
λάχιστο μπορεῖ νὰ διαφέρει Δέκα π: χ: ἡ
μπορεῖ νὰ γράψουν γιὰ τὸ «Ἠλιοδασίλεμ-
μα καὶ καθένας ἀλλοιότικα ἀπ' τὸν ἄλ-
λον. Μὴν ἀπελπίζῃς λοιπόν, πάντα κατὰ
θὰ βροῖσῃς.

Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, ἡ Στατιστικὴ
τῶν Εὐσημῶν μπορεῖ νὰ σταματᾷ σ' ἐκεῖ-
νους πὺν πῆραν 20 μόνον Εὐσημία, καλὺ-
τερα ὅμως νὰ ὑπάρχουν ὅλοι. Καί, στὴν
ἀρχὴ τοῦ 421 Φωνηεντόλιπον (φυλλ. 36)
ἀντὶ Ὁ θελῇ Σ, ἀλλὰ ἐνοεῖται εὐκόλα
τὸ τυπογραφικὸ λάθος, γιατί σὲ Φωνηεν-
τόλιπον τί γυρεύει φωνῆεν; Ὑπάρχει καὶ
λέξη «σάκος» μ' ἕνα κάππα. Ὁ Σουλταβό-
γριφος 410 εἶναι σωστός. Γιὰ τὸ Κρυπτο-
γραφικὸ 428 (φυλλ. 37) ἔχεις δίκιο: τὸ
τελευταῖον γράμμα, ὅμοιον μετὰ τὸ πρῶτον,
ἔπρεπε νάχῃ τὸν ἀριθ. 1 καὶ ὅχι 9. Ὅπου
εἶναι λοιπὸν 9, πρέπει νὰ σημειωθῇ 1, κι'
ἡ τελευταία λέξη δὲν ἔπρεπε νὰ ἀλλάξῃ.

Ἀλήθεια, Ἀγριόπαπια, παρ' ὀλίγον νὰ
σὲ ἔχασω. Εὐτυχῶς ἐγὼ δὲν ἔσχον ποτέ.
Κι' ἴσα-ἴσα μὴ μέρα πὺν ἔλεγα «τί γί-
νεται ἡ Ἀγριόπαπια;» ἔλαβα τὸ γράμ-
μα σου, πὺν μ' εὐχαρίστησε πολὺ, καὶ τὸ
κομμάτι σου, πὺν θὰ τὸ διαβάσω μετὰ
σειράς τοῦ. Ἐλπίζω, τώρα πὺν τελεσιώσαν
τὰ ταξίδια, νὰ φῇς κι' ἡ τεμπελιά...

Γιὰ πολλοὺς λόγους, Ζάν Μυρά, «με-
ρικὰ» Διαπλάστικα δὲν ἀνταποδίδουν τὰ
Μ. Μυστικά πὺν ζητοῦν καὶ λαβαίνουν. Κι'
ἀπὸ τεμπελιά εἶναι, κι' ἀπὸ ἀμέλεια, κι'
ἀπὸ ἔχασας, κι' ἀπὸ πολλὴ ἔργασια, κα-
μιά φορὰ κι' ἀπὸ ἀρρώστεια. Ποτέ ὅμως
ἀπὸ κακὴ πρόθεση. Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ
τὸ ὑποθέσω γιὰ Διαπλάστικα. Ξέρω ἐ-
πίσης ὅτι συχνότατα ὁ λόγος εἶναι πὺν οἱ
στέλλοντες Μ. Μυστικά ἔσχον νὰ σημειώ-
σουν καὶ τὴ διεύθυνσιν τοῦς.—καὶ τότε ὁ
ἄλλος πὺν νὰ τὴ βρῇ γιὰ ν' ἀνταποδώσῃ;

είδες την τύχη του—μου γράφεις από 16 Αυγούστου—'Έλαβα και τὸ νέο κι' ἐλπίζω, αὐτὴ τὴν φορά, νὰ μὴν περιμένῃς τόσο.) **Κισσὸν τῶν Βράχων** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ θερμὰ συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τοῦ παπποῦ.) **Βρυσοῦλαν** (τί νὰ γίνῃ, οἱ ἐποχές ἀλλάζουν· τώρατο χωριό σας δὲν μπορεῖ νὰχῇ καὶ τὸ χειμῶνα τὴν κίνησιν ποὺ ἔχει τώρα τὸ καλοκαίρι.) **Χωρὶς Φτερά** (πάντα θέλει κανεὶς τὴν ἀλλαγὴν· γι' αὐτὸ καὶ σὺ βαρύνῃς τὸ καλοκαίρι, μ' ὅλες τίς Διαπλασσοῦλες ποὺ μάζεψε στὸ χωριό σου, καὶ τώρα ποθεῖς τὸ χειμῶνα...) **Κέρκην Δέκαν** (ἔλαβα ὅλες τίς λύσεις· τὰ Μ. Μυστικὰ στέλνονται σὲ ἀνοικτὰ φάκελλο καὶ πληρώνουν λιγώτερο ἀπὸ γράμμα· ἀλλὰ τί γραμματόσημο νὰ βάζῃς γιὰ τὸ 'Εσωτερικό, καὶ τί γιὰ τὸ 'Εξωτερικό, πρέπει νὰ ρωτήσῃς στὸ ταχυδρομεῖο· εἶδα πόση ἐπιτυχία εἶχε ἡ παραστάσις τοῦ σχολείου σας· εὐγε!) **Γολιάθ** (ἄδικος ὁ κόπος σου γιατί ἡ προθεσμία ἔχει λήξει πρὸ πολλοῦ· ὥστόσο βρῆκα πολὺ δικαιολογημένη τὴν προτίμησίν σου καὶ καλὴ τὴ σχετικὴ ἐκθεσιν.) **Ἀτθίδα** (ἔστειλα· τώρα βέβαια θὰ εἶσαι στὴν 'Αθήνα καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς πολ- λά, χωρὶς φόβο μὴν χάσῃς τὸ βαπόρι.) **Δανάην** (καλὴ ἀρχὴ λοιπόν καὶ καλὴ ἐπιτυχία! τίποτα δὲν παρεξηγῶ. ἔννοια σου!) **Νυχτολούλουδο** (τὸ λυσοχαρτο ταχυδρομικῶς στοιχίζει δρ. 3, 50· μὴν ἀργήσῃς πάλι.) **Πονηρὴν Γατίσαν** (περαστικά!) **Κουκλίσαν** (συμφωνῶ· κατὰ καλὸ θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ «θιάσὸ» σας.) **Φρανοῖναν** (θὰ εἶδες ὅτι τὸ ποιήμα σου ἐκρίθη· περμένω ἄλλο· πρόσεξε τὸ μέτρο· οἱ στίχοι σου δὲν εἶναι ὅμοιοι.) **Τετραπέρατον Μυτιληνιὸν** (αὐτὸ, θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκριναν· γιὰ τὸ κομμάτι θὰ σοῦ πῶ ἅμα τὸ διαβάσω.) **Θλιμμένην Γοητείαν** (καλὴ διασκέδασις, περιμένω.) **Καπετὰν Φάντασμα** (τὸ ἐνέκριναν.) **Κορφοβούνη** (ἔστειλα.) **Κυρὰ Φροσύνην** (δὲν εἶναι ἀλγίστα· φέτος στὸ 'Εθνικὸ θὰ παιχθοῦν· τὸ «Φιντανάκι» τοῦ Χόρν, ὁ «Μπάβρον» τοῦ νέου Λιθωρικῆ, ὁ «Βασιλικὸς» τοῦ Μάτση, «Ἡ ἐπιστροφὴ ἀπ' τὸ Γολγοθᾶ» τοῦ 'Αθανασιάδη κι' ἕνα τοῦ Ξενοπούλου ποὺ ὁ τίτλος του δὲν εἶναι ἀκόμα γνωστὸς· πάντες ἐλληνικὰ ἔργα σὲ μιὰ περίοδο εἶναι πολὺ ἀρκετὰ.) **βραβεῖο ἔστειλα.** **Σπετοιωτόπουλο** (αὐτὸ, καθὼς εἶδες, σοῦ ἐνέκριναν.) **Ζακυνθινὴν 'Ακρογιαλιὰν** (κατὰ λάθος στὸ ψευδώνυμο θὰ ἔγινε.) **'Ελληνικὸ 'Ακρογιάλι** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.) **Τάσον Λούζην** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· μένει ὑπόλοιπο στὴ διάθεσίν σου δρ. 19, 70.) **Ρούλην Γιαννακόπουλον** (χαίρω ποὺ εἶσαι τώρα ἐντελὼς καλὰ καὶ σὲ περιμένω με τὴν καινούργιον χρόνον στὴν κίνησιν.) **'Αταλάντην** (γράμμα σου με λύσεις καὶ δρ. 9 γιὰ λυσόχ. δὲν ἔλαβα· καὶ μπορεῖς νὰ τὰς ξαναστείλῃς.) **Βέδαν, Χρυσόνειρο**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Αυγούστου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυν-σιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντας καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνοῦμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὺς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μετὰ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς μετὰ τίς ὁποῖες σὰς στέλνεται τὸ φύλλο κάθε ἐβδομάδα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 266ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μετὰ τῆς 9 Νοεμβρίου.

470. Δεξιόγριφος

Τρεῖς νότες ἀπ' τὴ μουσικὴ
Μαζί μ' ἀντωνυμία
Καὶ κάποια μικρὴ νῆσο
Ἐνώνουνται γιὰ νὰ γενῇ
Ὁ κόλπος μ' εὐκολία
Ποὺ ξάφνου θάνηκρυσσο.

Ρωμαλέος Πιτσιρίκος

471. Μεταγραμματισμός

Εἶμαι πόλη ἐλληνική,
Τάχρικό μου ἂν ἀλλαχθῇ,
Ὅπλο ἀγγέμαχο θὰ ἰδῇτε
Ποὺ παλιοὶ τόχαν ὀπλίται.
Σεληνιώτικος Ὀρίων

472. Ἀναγραμματισμός

Ἀνθρώπους καὶ τετράποδα
Μὰ καὶ πουλιὰ σιτίζω·
Ἀναγραμματιζόμενον
Τὰ πλοῖα... καταρτίζω.
Δεκαεπταετής Ὀνειρεπόλος

473. Αἶνιγμα

Τὸ ἄρσενικό μου παίζοντας
Θὰ σὰς εὐχαριστήσω.
Τὸ θηλυκὸ μου βρίσκεται
Στὰ σπῖτια ἐμπρὸς καὶ πίσω.

Ταξιδιώτης

474. Δίzyvon

* * * * * Ὀριζοντίως : ἄρ-
* * * * * χαῖος γλύπτης καὶ
* * * * * μεγάλη ὑγρὰ ἔκτα-
* * * * * σις. Καθέτως ἐξ ἄ-
* * * * * ριστερῶν : μεγάλη
* * * * * θεὰ, κράτος βαλκα-
* * * * * νικόν, ἔντομον, με-
ταφορικὸν μέσον.

Χρυσὴ Πεταλούδιτσα

475. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 1 = Μέγας
2 3 4 5 6 7 1 = Θεός
3 4 1 7 = Ρῆμα
4 3 5 4 1 = Πολεμοφόδιον
5 6 7 1 = Θηρίον
6 1 1 6 2 = Ἀριθμητικόν
7 4 1 = Τρόφιμον

Πειραιωτάκι

476. Ἐπιγραφή

Ο Υ
Α Ι Τ Ο
Ι Σ Η Τ Τ Η
Μ Ε Ν Ο
Ι Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Δὲν Κιχώτης

477. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δευτέ-ρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρί-της καὶ τὸ τέταρτον τῆς τετάρτης ἀ-ποτελοῦν διδασχον θαλασσοπόρον :

1, Θεὰ τῆς γεωργίας· 2, Ἀθηναῖος στρατηγός καὶ πολιτικός· 3, Στρατη-γός Θηβαῖος· 4, Κράτος τῆς Ν. Ἀμε-ρικής.

Τριφασικόν

478. Ἐλλιπσοσύμφωνον

η - ου - ου - νου - ασε
Μυστηριώδης

479. Γρίφος

Ι, Ι Ν Μ
Δημήτριος Αὐγερινός

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 26

299. Λήκνυθος (λύκοι, θῶς). — 300. Θύρα-θήρα. — 301. Ἰάβα-βαῖα. — 302. Μετοχή (μετὰ τὸ Χι). — 303. Β Ι Α 304. ΙΠΠΟΠΟ-Β Ε Ρ Α ΤΑΜΟΣ (Πά-Β Ι Λ Λ Α τμος, ὁποιος, τό-Β Λ Ε Μ Μ Α μος, ἄμιος, μι-Β Ε Ν Ε Τ Ι Α σος, Σάμος). — Β Υ Ζ Α Ν Τ Ι Α 305-309. Διὰ τοῦ Β Α Β Υ Λ Ω Ν Ι Α Ρ: Ρῶμος, κρέας, (ἡ κρέας), ῥάκος, ῥῆμα, πόρος. — 310. Ζῆσος, μάη μου, νὰ φᾶς τριφυλλί. — 311. Καθ' ἐμπόδιο γιὰ καλὸ (καὶ θ, ἐν πο-δύο, γιὰ καὶ λῶ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὰ στοι-χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τέμμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μετὰ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μετὰ κεφαλαῖα δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΓ'—518]

Ροδόγελη, ἔλαβα εὐχαριστῶ προσωρι-νὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατο, ἀργότερα ναί.

Θλιμμένη Γοητεία

[ΔΓ'—519]

Λυσόχαρτο, γιατί δὲν ἀνταποδίδεις τε-τραδιάκια ; — Ἀλκυονίς, Γαλιάνδρα

[ΔΓ'—520]

Εχεις λάθος, Ἀγριομαργαρίτα, ὁ Νάρ-κισσος κοιτάζεται, καὶ συχνὰ μάλι-στα, στὸν καθρέφτη!.. Ἡχῶ

[ΔΓ'—521]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνησιν τῆς Διαπλάσεως, ἀλληλογραφῶ μετὰ δλους-ες. Γράψατε : Κυρία Ν. Ἀλεξίου, Πατρῶς 56, Πάτρας διὰ :

Τσοῦχτρα

[ΔΓ'—522]

Αζαῖς, σὲ γνωρίζω, εἶσαι τὸ ὄνομαστὸ Μίκυ-Μάους.

Τσοῦχτρα

[ΔΓ'—523]

Ποιὰ εὐγενικὰ καρδούλα θὰ μοῦ ἀρ-νηθῇ τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς ; Περι-μένω ἀπὸ πολλοὺς. Δ/σις : (ΔΓ'—11).

Μποῦμ

[ΔΓ'—524]

Ατθίς, γιατί δὲν ἀνταποδίδεις τετρα-διάκι ; Στείλε στὴν νέα Δ/ση : Οἰκία Μακροπούλου, Λαμία, γιὰ τὸ Ἀγνάδι

[ΔΓ'—525]

Βραβεύομε ἀπὸ 30 ἀπαντήσεως : 1) Γρε-ναδιέρως, 2) Κ. Μαζαράκη, 3) Μεν-ξεδένιο Μπουκοτάκι, 4) Καρδιουκλέφτρα, 5) Μιρέγι, 6) Κουροάρος, 7) Λίδας.

Ποικιλίσσα τῶν Δολλαρίων, Ἄγνω-στο Ἀκρογιάλι, Γλυκεῖα Παρηγοριά.

[ΔΓ'—526]

Σκνίπα, δὲν ἐννοοῦσα αὐτὸ· ἔχεις μυα-λὸ περιορισμένο.

Ἀνρὺ

[ΔΓ'—527]

Σούζη, κοιμήθηκα ; Παράδες, θυγαῖνε-τε ; Ὁρέττα, χάθηκες ; Ἀνρὺ, Ζάν, πατινάρετε συχνά ;

Σκνίπα

[ΔΓ'—528]

Γιόλα, ναί, θυμάμαι ποὺ μοῦ χαμογε-σ-λούσατε μετὰ τὸ Νέλσωνα καὶ Καπετὰν Φάντασμα ἔ ; (οἱ νεαροὶ ποὺ σὲ συνώ-δευαν !!!) Ἀφοῦ ἤξερες πᾶς εἶμαι ἐπρε-πε νὰ γνωριστοῦμε, ἡ μήπως εἶδες τὴ (ΔΓ'—465) ;

Χλόη

[ΔΓ'—529]

Οριέττα, ἀργοπρόρησα λόγῳ ἀπουσίας. Ἀμμιανόν Τσόνπον, Ξενοδοχεῖον Κρυ-στάλ, Ἀμαροῦσιον διὰ :

Κουκλίτσα